Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 500. Ἑξάμηνη δρχ.275. Τρίμηνη δρχ.150. Τὸ φύλλον δρ. 10
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ταχυδρομικαὶ ἐπιτραγαί, ταῖς κτλ.) ἀνωνύμως: «Πρὸς τὸ περιοδικὸν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ὁδὸς Εὐριπίδου, 42 — Ἀθῆναι».

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 49ος | *Ἀθῆναι, 25 Ἀπριλίου 1942* | *Ἔτος 64ον.—Ἀριθ. 21*

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο]

Ὑπῆρχε καὶ λίγη ζήλεια στὸ αἴσθημα ποὺ ὑπαγόρευε αὐτὰ τὰ λόγια στὴ γηραιὴ μαύρη, ποὺ ἡ φωνή της ἔτρεμε λίγο καθὼς τὰ ἐπρόφερε. Ἀλλὰ ἡ ἀπάντηση τοῦ Φίλιππου τὴν ἡσύχασε.

— Ὄχι, εἶπε μὲ καθαρὴ καὶ σταθερὴ φωνὴ τὸ παιδί, δὲν θὰ πήγαινα. Ποτὲ δὲν θὰ σὲ ἄφινα, θειά, γι' ἀγάπη ἄλλου, ὁποιουδήποτε. Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος ἐδῶ, μὲ τὰ πουλιά μου, μὲ τὰ λουλούδια μου καὶ μὲ τὰ παιδιὰ τοῦ πάτερ - Ἰωσήφ. Οὔτε ἄλλο μέρος ἀγαπῶ περισσότερο ἀπ' αὐτό, οὔτε ἄλλον ἄνθρωπο περισσότερο ἀπὸ σένα, θειὰ Ἀντωνία!

Τὰ δακρυσμένα μάτια τῆς μαύρης ἄστραψαν ἀπὸ χαρά.

— Πόσο χαίρουμαι νὰ σ' ἀκούω νὰ μιλᾶς ἔτσι! εἶπε. Ἐγὼ σὲ ἀνάθρεψα, ἐγὼ σὲ περιποιήθηκα ὅταν ἦσουν μικρούλης. Προσπάθησα νὰ σὲ κάμω καλὸ παιδὶ καὶ τὸ κατόρθωσα. Ὅση εἶναι ἡ χαρά μου τώρα, τόση θὰταν ἡ λύπη μου ἂν μοῦ ἔλεγες πὼς θέλεις νὰ φύγῃς καὶ νὰ μάφήσῃς. Ἔ, ἐγὼ εἶμαι γριά, καὶ ποιὸς ξέρει . . . Μὰ φτάνει. Πιὲς τώρα, παιδί μου, τὸ γάλα σου, γιατί θὰ σοῦ κρυώσῃ ὁλωσδιόλου. Ὕστερα, πρὶν πᾶς στοῦ κ. Ἔνσβορτ, πρέπει νὰ μελετήσῃς τὰ μαθήματά σου.

Προαίσθημα εἶχε ἡ θειὰ - Ἀντωνία ἐκεῖνο τὸ πρωΐ; Τὸ βέβαιο εἶναι πὼς ἡ εἰλικρίνεια τοῦ ἀγαπημένου της παιδιοῦ ἔμελλε νὰ δοκιμασθῇ πολὺ γρήγορα — τὴν ἴδια ἡμέρα.

Ὁ ζωγράφος κι' ἡ γυναίκα του εἶχαν ζωηρότατη συνομιλία, ὅταν ὁ Φίλιππος μπῆκε στὸ ἐργαστήριο καὶ τοὺς πέταξε ἕνα χαρούμενο κ α λ η μ έ ρ α.

— Ἔλα δῶ, χρυσό μου παιδί, τοῦ εἶπε ἡ κυρία Ἔνσβορτ, τραβώντας τον κοντά της κι' ἀγκαλιάζοντας τὴ μέση του. Ἔχουμε νὰ σοῦ μιλήσουμε πολὺ σοβαρά. Καὶ νά, περὶ τίνος πρόκειται: Ἑτοιμαζόμαστε νὰ φύγουμε στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ μᾶς στοιχίζει πολὺ νὰ σαφήσουμε ἐδῶ. Ἔρχεσαι μαζί μας;

Τὰ μάγουλα τοῦ Φίλιππου ἔγιναν κατακόκκινα καὶ τὰ μάτια του γέμισαν δάκρυα.

— Ὤ, σᾶς παρακαλῶ, εἶπε, μὴ φύγετε! θὰ λυπηθῶ τόσο πολύ!

— Τότε ἔλα μαζί μας. Τί σοῦ λέμε;

— Δὲν μπορῶ.

— Δὲν μπορεῖς; ἔκαμε ὁ κ. Ἔνσβορτ. Καὶ γιατί δὲν μπορεῖς; Θὰ σ' ἔχουμε σὰν παιδί μας. Θὰ σὲ μάθω ζωγραφική, θὰ γίνῃς ζωγράφος σὰν καὶ μένα.

— Θὰ ταξιδεύουμε, συνέχισε ἡ κυρία Ἔνσβορτ. Μέρος τοῦ καλοκαιριοῦ θὰ τὸ περνοῦμε στὸ βουνό, θὰ ἰδῇς πολλοὺς τόπους, θὰχῃς κι' ἕν' ἀλογάκι δικό σου, θὰ πηγαίνῃς μὲ τὸν ἄντρα μου περίπατο, θὰ ζωγραφίζῃς, θὰ διασκεδάζῃς.

— Ἤθελα πολὺ νὰ ταξιδέψω, εἶπε ὁ Φίλιππος, καὶ νὰ ἰδῶ βουνά, ποὺ δὲν εἶδα ποτέ μου παρὰ ζωγραφιστά. Προπάντων ὅμως ἤθελα νὰχω ἕν' ἀλογάκι, ὤ, πόσο εὐτυχισμένος θὰμουν ἂν εἶχα ἕν' ἀλογάκι! Ἀλλὰ δὲν μπορῶ. Δὲν μπορῶ νὰφήσω τὴ θειά μου μονάχη της. Τώρα εἶναι γριὰ καὶ πρέπει νᾶμαι κοντά της νὰ τὴν βοηθῶ καὶ νὰ τὴν περιποιοῦμαι.

— Ναί, ἀλλ' ἂν σὲ ἄφινε ἡ θειά σου; ρώτησε ἡ κυρία Ἔνσβορτ. Ἂν ἔβλεπε κι' αὐτὴ πὼς θὰταν καλὸ γιὰ σένα, καὶ σοῦ ἔδινε τὴν ἄδεια νἄρθῃς μαζί μας;

— Ἡ θειά μου δὲν μπορεῖ νὰ θέλῃ τέτοιο πρᾶγμα. Καὶ ναί νἄλεγε, δὲν θὰ τὄλεγε μὲ τὴν καρδιά της. Θὰ τῆς προξενοῦσε μεγάλη λύπη ὁ χωρισμός μας, κι' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ λυπηθῇ. Ἔπειτα ἔχω καὶ τὴ Δέα. Εἶμαι ὁ προστάτης της, ὁ μεγαλύτερός της ἀδελφός. Ἀφίνω δὰ τὰ ποντικάκια τοῦ πάτερ Ἰωσήφ, ποὺ τοῦ ὑποσχέθηκα νὰ τὰ φροντίζω ὅ-

«Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος ἐδῶ, μὲ τὰ πουλιά μου, μὲ τὰ λουλούδια μου . . .» (Σελ. 141, στ. α'.)

σο θὰ λείπη . . . Βλέπετε λοιπὸν πῶς μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ φύγω.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Φίλιππος μιλοῦσε κλαίγοντας. Ἀλλὰ τὰ τελευταῖα λόγια τὰ εἶπε ἀδάκρυτος, σοβαρός, δείχνοντας ἔτσι πῶς εἶχε πλήρη συναίσθηση τῶν καθηκόντων ποὺ εἶχε ἀναλάβει, μὰ καὶ τῆς θυσίας ποὺ τοῦ ἐπέβαλε ἡ ἐκπλήρωσή τους.

Ὁ κ. Ἔνσβορτ δὲν ἤξερε πιὰ τί νὰ πῇ, καὶ κοίταζε τὴ γυναῖκα του σὰ νὰ τῆς ζητοῦσε βοήθεια. Καὶ τοὺς δυὸ τοὺς συγκινοῦσε βαθιὰ ἡ σταθερότης τοῦ παιδιοῦ κι' ἡ ἀφοσίωση ποὺ εἶχε στὴ θειά του . . . Ὕστερ' ἀπὸ κάμποση σιωπή, ἡ κ. Ἔνσβορτ εἶπε :

—Ἂν δὲν ἦταν ὅμως ἡ θειά σου, θἄθελες νἄσθῃς μαζί μας, νὰ μείνῃς στὸ σπίτι μας ;

—Ὤ, ἂν δὲν ἦταν ἡ θειά μου, πολὺ εὐχαρίστως ! ἀποκρίθηκε ὁ Φίλιππος. Φτάνει μόνο νὰ μοῦ ἐδίνατε τὴν ἄδεια νὰ πάρω καὶ τὰ παιδιά τοῦ πάτερ-Ἰωσήφ, γιατί τοῦ ὑποσχέθηκα νὰ τὰ φροντίζω. Θὰ μοῦ ἔκανε βέβαια λύπη νὰ χωρισθῶ τὴ Δέα καὶ τὴν Κελίνα, ἀλλὰ δὲν θἄταν γιὰ πάντα, ἀλήθεια ; Θὰ γυρίζαμε πάλι στὴ Νέα Ὀρλεάνη . . . Τί κρῖμα ! πῶς ἤθελα νὰ μάθω ζωγραφικὴ καὶ νὰ ἰδῶ τὰ ὡραῖα πράγματα ποὺ εἴπατε ! Ἀλλὰ δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ νἀφήσω τὴ θειά μου.

—Ἔχεις δίκιο, καλό μου παιδί, εἶπε μὲ γλυκύτητα ἡ κ. Ἔνσβορτ, βλέπω πῶς αὐτὸ δὲν γίνεται. Ἔ, δὲν πειράζει, θὰ χωριστοῦμε τώρα, ἀλλὰ θὰ ξαναϊδωθοῦμε τὸν χειμῶνα. Ἐλπίζω νὰ μὴ μᾶς ξεχάσῃς ὥς τότε, νὰ εἶσαι πάντα καλὸς καὶ νὰ μᾶς ἀγαπᾷς ὅπως τώρα.

— Ναί, εἶπε κι' ὁ κ. Ἔνσβορτ, λυποῦμαστε πολὺ ποὺ θὰ φύγουμε χωρὶς ἐσένα. Ἀλλὰ ποιὸς τὸ ξέρει, ὅταν θὰ ξαναγυρίσουμε, μπορεῖ νὰ βρεθῇ κανένας τρόπος γιὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἐπιθυμία μας.

ΙΔ'.

Ὁ Φίλιππος δὲν ἔχει πιὰ θειά.

Δυὸ ἑβδομάδες εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔγινε αὐτὴ ἡ ὁμιλία. Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ἔνσβορτ θἀναχωροῦσαν τὴν ἑπομένη, ἀλλὰ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Φίλιππος δὲν εἶχε ξαναφανεῖ κι' ἀπορροῦσαν.

—Ἤθελα νἄξερα, ἔλεγε ἡ κ Ἔνσβορτ καταλυπημένη, γιατὶ δὲν ἔρχεται αὐτὸ τὸ παιδί, ἀφοῦ ξέρει πῶς εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ φύγουμε. Κάτι πολὺ σπουδαῖο θὰ τοῦ συμβαίνῃ.

— Θὰ πάω νὰ ρωτήσω τὴν Κελίνα, εἶπε ὁ ζωγράφος παίρνοντας τὸ καπέλλο του, ποὺ ἔχω νὰ τὴν ἰδῶ ἡμέρες. Ἂν δὲν ξέρῃ τίποτα κι' αὐτή, θὰ στείλω κάποιον στὸ σπίτι τῆς Ἀντωνίας νὰ ἰδῇ.

Ἀλλὰ καθὼς ἄνοιγε τὴν πόρτα γιὰ νὰ βγῇ, τί βλέπει ; Ὁ Φίλιππος ὁ ἴδιος ἦταν ἐκεῖ-ἔξω κι' ἑτοιμαζόταν νὰ χτυπήσῃ τὸ κουδούνι. Ἀλλὰ ἕνας Φίλιππος ἀγνώριστος, χλωμός, ἀδυνατισμένος, περίλυπος . . . Πίσω του στεκόταν ὁ Λίλυβελ ποὺ τὸν συνώδευε, μ' ἕνα σάκκο στὸ χέρι καὶ μ' ἕνα μεγάλο καλάθι στὴν πλάτη.

—Ἀ ! ἦρθες τελοσπάντων, Φίλιππε ; φώναξε ὁ κ. Ἔνσβορτ. Κι' ἐγὼ θὰ πήγαινα τώρα νὰ ρωτήσω τί ἔγινες.

Ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ κ. Ἔνσβορτ σηκώθηκε ἀπ' τὸν καναπέ της κι' ἔτρεξε στὴν εἴσοδο μὲ χαρά. Ἀλλὰ ἡ χαρά της κόπηκε ὅταν εἶδε τὴν ἀλλοιωμένη ὄψη τοῦ παιδιοῦ, ποὺ φοροῦσε μαῦρα καὶ εἶχε στὸ φᾶθάκι του πένθος ἀπὸ κρέπι παλιό.

Ἄ, τί ἀλλαγή ! Τὰ μάτια του, καθὼς τοὺς ἐκοίταζαν, εἶχαν τὴ θλιβερὴ ἐκείνη ἔκφραση ποὺ ἔχουν στὰ μάτια τους τὰ ἔρημα καὶ δυστυχισμένα παιδιά. Φαινόταν σὰ νὰ εἶχε μεγαλώσει κατὰ πολλὰ χρόνια· οἱ χαριτωμένες καμπύλες τοῦ κορμιοῦ καὶ τἀνθηρὰ χρώματα τοῦ προσώπου εἶχαν ἐξαφανισθεῖ· τὰ μάγουλά του ἦταν βυθουλωμένα, χλωμοκίτρινα σὰν κέρινα, καὶ δυρὰ ἀκόμα ἀπὸ πρόσφατα δάκρυα. Ἐδοκίμασε νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ τὰ χείλη του ἔτρεμαν κι' οἱ λυγμοὶ δὲν τὸν ἄφιναν νἀρθρώσῃ λέξη. Μὲ τὸ ἕνα χέρι κρατοῦσε κάτι τυλιγμένο σὲ μεταξωτὸ μαντήλι κόκκινο καὶ κίτρινο· μὲ τὸ ἄλλο ἕναν ἀπὸ τοὺς νεκρικοὺς ἐκείνους στεφάνους ποὺ ἔφτιανε καὶ πουλοῦσε ἡ θεία-Ἀντωνία . . .

Ἅμα ὁ Φίλιππος μπῆκε στὸ ἐργαστήρι, τρύπωσε πίσω του κι' ὁ Λίλυβελ κι' ἄφησε χάμω τὸ σάκκο καὶ τὸ καλάθι. Ἔπειτα στηρίχθηκε στὸν τοῖχο κι' ἐμάρφαζε κῶμικὰ γουρλώνοντας τὰ μάτια καὶ σουφρώνοντας τὰ χείλη, μὲ τὲ χέρια του κρεμασμένα ἀδέξια καὶ τὰ πόδια του στραβὰ ὅπως πάντα.

Ἡ κ. Ἔνσβορτ μόνο τὸ Φίλιππο ἔβλεπε. Σιωπηλὴ λίγες στιγμές, τὸν τράβηξε κοντά της, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τοῦ εἶπε :

— Τί ἔπαθες, παιδί μου ; Πάψε νὰ κλαῖς γιὰ νὰ μᾶς πῇς. Κάτι μαντεύουμε βέβαια, ἀλλὰ θέλουμε καὶ νὰ τἀκούσουμε ἀπὸ σένα.

Ὁ Φίλιππος σκούπισε τὰ μάτια του, κράτησε γενναῖα τοὺς λυγμοὺς ποὺ τὸν ἔπνιγαν, κι' ἐπὶ τέλους μπόρεσε νὰ μιλήσῃ.

—Ἡ θεία μου πέθανε, εἶπε, κι' ἦρθα νὰ μείνω μαζί σας.

—Ἡ θειά σου πέθανε ; Πῶς, ἀπὸ τί ; πότε; φώναξαν συγχρόνως ὁ κύριος κι' ἡ κυρία Ἔνσβορτ.

— Τὴ νύχτα τῆς περασμένης Τρίτης. Πέθανε ἐνῶ ἐγὼ κοιμώμουν. Φοβόταν μὴν τὴν ἀφήσω, καὶ νά, τώρα μἄφησε ἐκείνη ! . .

Ἐδῶ ἡ λύπη τοῦ παιδιοῦ ξέσπασε σὲ νέους λυγμούς. Ἀλλὰ μὲ νέα προσπάθεια τοὺς συγκράτησε κι' αὐτούς, καὶ μπόρεσε νὰ διηγηθῇ τὴ θλιβερὴ ἱστορία ἥσυχα καὶ καθαρά.

—Ἡ θειά, εἶπε, σηκωνόταν κάθε πρωῒ νωρὶς κι' ἐρχόταν στὴν κάμαρά μου νὰ μὲ ξυπνήσῃ. Τὸ πρωῒ ἐκεῖνο δὲν ἦρθε. Ξύπνησα μόνος μου καὶ πῆγα στὴν κάμαρά της ἐγώ. Τὴ βρῆκα ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι της καὶ μοῦ φάνηκε πὼς κοιμόταν. Θέλησα νὰ τὴν ξυπνήσω, γιατὶ ἦταν ἀργά, ἀλλ' ἅμα εἶδα πῶς δὲν τὸ κατώρθωνα, μ' ἔπιασε φόβος, χωρὶς κι' ἐγὼ νὰ ξέρω γιατί, κι' ἔτρεξα νὰ φωνάξω τὸ γιατρὸ ποὺ κάθεται κοντά μας. Ὁ γιατρὸς ἦρθε κι' εἶπε—(ἐδῶ πάλι νέοι λυγμοί)—πὼς ἡ θειά μου δὲν θὰ ξυπνοῦσε πιὰ ποτέ, ποτέ . . . Πέθανε καθὼς κοιμόταν, κι' ἔτσι οὔτε μἀποχαιρέτησε, οὔτε μὲ φίλησε . . . Τότε, ἐπειδὴ ἔλειπε ὁ πάτερ-Ἰωσήφ, ποὺ ἦταν, ξέρετε, πολὺ φίλος της, πῆγα καὶ βρῆκα τὴν Κελίνα.

— Μὰ χρυσό μου παιδί, εἶπε ἡ κ. Ἔνσβορτ ποὺ δὲν μποροῦσε κι' αὐτὴ νὰ κρατήσῃ τὰ δακρυά της· γιατὶ δὲν ἐρχόσουν ἐδῶ ; ἐμεῖς θὰ κάναμε ὅ,τι ἔπρεπε.

—Ἀφοῦ ἡ θειά ἐγνῶριζε τὴν Κελίνα, δὲν ἐσυλλογίσθηκα ἄλλον. Πῆγα, τὴ βρῆκα, τῆς εἶπα, κι' ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν μὲ ἄφησε, οὔτε αὐτὴ οὔτε ὁ Λίλυβελ . . . Χτές, στὸ κοιμητήρι τοῦ Ἁγίου Ρόκκου, τὴν... Ἡ καϊμένη ἔλεγε πάντα πὼς ἐκεῖ ἤθελε νὰ τὴ θάψουν . . . Εἶναι ὄμορφο κι' ἥσυχο μέρος, σὰν ἐκεῖνα ποὺ ἀγαποῦσε στὴ ζωή της . . . Εἶχε χρήματα φυλαγμένα γιὰ τὴν κηδεία της, μοῦ τὸ εἶχε πεῖ, καὶ μιὰ μέρα μοῦ ἔδειξε τὸ μέρος ποὺ τὰ φύλαγε . . . Πήραμε δυὸ ἁμάξια. Στὸ ἕνα ἐκάθησε ὁ πάτερ-Μαρτῖνος ποὺ διάβασε τὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία· στὸ ἄλλο ἡ Δέα, ἐγώ, ἡ Κελίνα κι' ὁ Λίλυβελ. Ἔκοψα ὅλα τὰ λουλούδια τοῦ κήπου καὶ τὰ σκόρπισα πάνω στὸν τάφο. Ἡ καϊμένη ἡ θεία ! τώρα πιὰ δὲν τὰ χρειάζεται τὰ λουλούδια της . . .

Κι' ὁ Φίλιππος τελείωσε κλαίγοντας ἀπαρηγόρητα πάνω στὸν ὦμο τῆς κυρίας Ἔνσβορτ.

Ἄξαφνα, ὁπόκωφος ὀρυγμὸς ἀκούσθηκε ἀπὸ τὸ καλάθι, μαζὶ μὲ θρύ-

σμα φτερῶν, ἐνῶ συγχρόνως φάνηκε κι' ἡ ἄκρη τῆς οὐρᾶς μιᾶς γάτας.

— Συχάστε λοιπόν, ζωντανὰ τοῦ διαβόλου! φώναξε ὁ Λίλυβελ, δίνοντας καὶ μιὰ κλωτσιὰ στὸ καλάθι, ποὺ ὅμως δὲν ἔκαμε ἄλλο παρὰ ναὐξήσῃ τὸ θόρυβο.

— Μὰ τί εἶναι κεῖ-μέσα ; ρώτησε ἔκπληκτη ἡ κυρία Ἔνσβορτ.

— Εἶναι δικά μου, εἶπε ὁ Φίλιππος, σηκώνοντας τὸ κεφάλι καὶ σκουπίζοντας τὰ δάκρυά του. Ὁ Λίλυβελ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ τὰ φέρῃ ἐδῶ Εἶναι ἡ Λιλίνα, ἡ γάτα μας, ὁ Μπόμπ, τὸ σκυλάκι μας, κι' ἕξη κοτόπουλα. Τὰ μεγάλωνε ἡ θειά μου καὶ τἀγαποῦσε πολύ, γι' αὐτὸ δὲν μποροῦσα νὰ τἄφήσω. . . Ἐδῶ μέσα (καὶ τὸ παιδὶ ἔδειξε τὸ κοκκινοκίτρινο δέμα) εἶναι τὸ κλουβὶ μὲ τἄσπρα ποντικάκια τοῦ πάτερ-Ἰωσήφ. Κι' αὐτὸ τὸ στεφάνι ποὺ κρατῶ, εἶναι τὸ τελευταῖο ποὺ ἔκαμε ἡ θειά μου. Θὰ τὸ φυλάξω γιὰ πάντα νὰ τὴ θυμᾶμαι.

— Καλά, παιδί μου, εἶπε ὁ κ. Ἔνσβορτ συγκινημένος. Μὴ σὲ νοιάζῃ γιὰ τὰ ζῶα σου· θὰ τὰ βάλουμε κάπου καὶ θὰ τὰ περιποιηθοῦμε. Ἀλλὰ τί ἔλεγες πρωτύτερα ; ἄκουσα καλά ; ἦρθες, ἀλήθεια, γιὰ νὰ μείνῃς μαζί μας ;

— Μὰ ναί ! ἀποκρίθηκε ζωηρὰ ὁ Φίλιππος. Τί σᾶς ἔλεγα τὴν ἄλλη φορά ; Δὲν μποροῦσα νὰ δεχθῶ τὴν πρότασή σας, γιατὶ δὲν ἤθελα νἀφήσω τὴ θειά μου. Ἀλλ' ἀφοῦ τώρα μἄφησε ἐκείνη, δὲν μ' ἐμποδίζει τίποτα νὰ σᾶς ἀκολουθήσω. Δὲν ἔχω ἄλλο μέρος νὰ μείνω, τώρα μάλιστα ποὺ λείπει κι' ὁ πάτερ-Ἰωσήφ . . . Ἡ Κελίνα ἔκλεισε τὸ σπίτι μας κι' εἰδοποίησε τὸ νοικοκύρη πὼς τἀφίνουμε. Ὅ,τι ἀγαποῦσα ἀπὸ κεῖ-μέσα τὸ πῆρα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Καρδινάλιο καὶ τὸν Ἀναγελαστή. Τί κρῖμα ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τοὺς πάρω κι' αὐτούς! Ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν θὰ μὲ ξεχάσουν καὶ θὰ χαροῦν πολὺ ὅταν θὰ γυρίσω . . . Τώρα σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ πῆτε, ποῦ μπορῶ νὰ βάλω τὴ γάτα, τὸ σκυλὶ καὶ τὰ πουλιά ; Πρέπει νὰ τὲ βγάλουμε ἀπὸ τὸ καλάθι, γιατὶ θὰ στενοχωριοῦνται κεῖ-μέσα. Νά, ἐδῶ ἔχω καὶ τὰ ροῦχα μου. Τὰ κυριακάτικά μου δὲν θὰ τὰ φορῶ, γιατὶ τὸ πανταλόνι εἶναι γαλάζιο καὶ δὲν πάει στὸ πένθος. Αὐτὸ τὸ κρέπι στὸ καπέλλο μου μοῦ τὸ ἔβαλε ἡ Δέα· εἶναι ἀπὸ τὸ πένθος τῆς μητέρας της . . .

* * *

Ὁ ζωγράφος κι' ἡ γυναίκα του βρέθηκαν σὲ κάποια ἀμηχανία πῶς νὰ οἰκονομήσουν, ποῦ νὰ βάλουν τὰ ζῶα, ποὺ τόσο τἀγαποῦσε ὁ Φίλιππος γιατὶ τοῦ θύμιζαν τὴ θειά του. Ἐπιτέλους σκέφθηκαν νὰ τὰ ἐμπιστευθοῦν στὸ μπαλωματή, ποὺ εἶχε τὸ μαγαζάκι του στὸ ἰσόγειο. Τοῦ ἔστειλαν λοιπὸν μὲ τὸν Λίλυβελ τὴ γάτα, τὸ σκυλὶ καὶ τὰ κοτόπουλα, κι' ἠσύχασαν. Ὁ μπαλωματὴς κι' ἡ γυναίκα του, καλοὶ ἄνθρωποι, θὰ τὰ ἐπρίσεχαν καὶ θὰ τὰ περιποιοῦνταν, ἀφοῦ μάλιστα ὁ κ. Ἔνσβορτ θὰ τοὺς ἐπλήρωνε τὰ ἔξοδα τῆς διατροφῆς. Ὅσο γιὰ τὰ παιδιὰ τοῦ πάτερ-Ἰωσήφ, ἐννοεῖται πὼς μὲ κανένα τρόπο ὁ Φίλιππος δὲν θὰ τἀποχωριζόταν, καὶ τὸ μικρὸ κλουβὶ μὲ τοὺς χαριτωμένους του κατοίκους θὰ τοὺς συνώδευε παντοῦ ὅπου θὰ πήγαιναν.

ΙΕ'

Ἐπίσκεψη στὸ κοιμητήρι

Ὁ κύριος κι' ἡ κ. Ἔνσβορτ ἀναγκάσθηκαν νἀναβάλουν μιὰ-δύο ἡμέρες τὴν ἀναχώρησή τους, γιατὶ ἔπρεπε νὰ ἑτοιμάσουν γιὰ ταξίδι τὸν Φίλιππο. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, τὰ ροῦχα του οὔτε ἀρκετὰ ἦταν. οὔτε κομψὰ καὶ καλῆς ποιότητος. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τοῦ κάμουν ἄλλα, ἀνάλογα μὲ τὴν κοινωνικὴ θέση ἐκείνων ποὺ θὰ εἶχε στὸ ἑξῆς σὰ γονεῖς του. Ἀλλὰ καὶ γι' ἄλλα πράγματα ἔπρεπε νὰ φροντίσουν, ἀπαραίτητα γιὰ ἕνα παιδὶ ποὺ θὰ ζοῦσε διαφορετικὰ ἀπ' ὅ,τι ἦταν συνηθισμένο.

Ὁ ζωγράφος σκεπτόταν σοβαρὰ νὰ υἱοθετήσῃ τὸν Φίλιππο, προπάντων γι' ἀγάπη τῆς γυναίκας του, ποὺ γι' αὐτὴν τὸ καλὸ κι' ὡραῖο παιδὶ ἦταν μιὰ χαρὰ καὶ παρηγορία. Ὁπωσδήποτε δὲν τὄχε ἀκόμα κι' ἀποφασισμένο ν' ἀναλάβῃ μιὰ τόσο μεγάλη εὐθύνη. Πρὸς τὸ παρὸν θὰ τὸν ἔπαιρνε, νὰ ζήσῃ κοντά τους στὴ Νέα Ὑόρκη μερικοὺς μῆνες, κι' ὕστερα θἄβλεπε τί θὰ ἔκανε. Ἀλλὰ κι' ἂν δὲν γινόταν ὁ θετὸς πατέρας, πάντως θἄταν ὁ προστάτης τοῦ παιδιοῦ ποὺ, μετὰ τὸ θάνατο τῆς θείας-Ἀντωνίας, δὲν εἶχε ἄλλον στὸν κόσμο.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Δέα πῆγε νωρὶς στὸ ἐργαστήρι, μὲ τὴν ἐλπίδα βέβαια πὼς θἄβρισκε κεῖ καὶ τὸν Φίλιππο. Ἀλλὰ τὸ παιδὶ ἔλειπε, κι' ἡ κυρία Ἔνσβορτ, μονάχη, ἐπιθεωροῦσε προσεκτικὰ τὰ ροῦχα ποὺ εἶχαν ἀγοράσει χθὲς γιὰ τὸν «συνταξιδιώτη» τους.

—Ὅλ' αὐτὰ εἶναι τοῦ Φίλιππου ; ρώτησε ἡ Δέα γεμάτη ἔκπληξη, θαυμασμὸ καὶ χαρά.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ἡ κ. Ἔνσβορτ χαμογελώντας· σοῦ φαίνουνται πολλά ;

— Πολλὰ ὄχι ! Ὅσα κι' ἂν ἔχῃ ὁ Φίλιππος τοῦ ἀξίζουν, καὶ χαίρω πολὺ ποὺ ὅλ' αὐτὰ εἶναι δικά του. Τί ὄμορφος ποὺ θὰ εἶναι μ' αὐτὰ τὰ καινούργια κι' ὡραῖα φορέματα ! Τὸ κρέπι ποὺ τοῦ ἔδωσα ἐλπίζω νὰ τὸ βάλῃ καὶ στὸ καινούργιο του καπέλλο. Τὸ φοροῦσα ἐγὼ ὅταν πέθανε ἡ μητέρα μου. Σὲ κανέναν ἄλλο δὲν θὰ τὄδινα παρὰ στὸν Φίλιππο. Κάθε φορὰ ποὺ θὰ τὸ βλέπῃ, θὰ μὲ θυμᾶται. Ἀλλὰ ποῦ εἶναι ; ποῦ πῆγε ;

Ἡ κυρία Ἔνσβορτ ἐπληροφόρησε τὴ Δέα πὼς ὁ Φίλιππος εἶχε βγεῖ μὲ τὸ σκοπὸ νὰ πάῃ στὸ κοιμητήρι τοῦ Ἁγίου Ρόκκου καὶ νὰ φυτέψῃ στὸν τάφο τῆς θείας-Ἀντωνίας μερικὰ ἀπὸ τὰ λουλούδια τοῦ κήπου τῆς βίλλας Δετράβα.

— Τότε λοιπόν, εἶπε ἡ μικρή, θὰ πάω κι' ἐγὼ νὰ τὸν βοηθήσω. Ξέρω τὸ μέρος, ἔχω πάει πολλὲς φορές, γιατὶ ἐκεῖ εἶναι θαμμένη κι' ἡ μητέρα μου. Ὁ τάφος τῆς Ἀντωνίας δὲν εἶναι πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸν δικό μας. Εἶν' ἕνας κῆπος ὡραῖος κι' ἥσυχος. Τὸν παραμικρὸ θόρυβο δὲν ἀκούει κανένας ἐκεῖ. Ἀκόμα καὶ τὰ πουλιὰ κελαϊδοῦν σιγὰ σιγά, σὰ νὰ φοβοῦνται μὴν ξυπνήσουν τοὺς νεκρούς . . . Ἄ, ναί, θὰ πάω νὰ βοηθήσω τὸν Φίλιππο νὰ φυτέψῃ τὰ λουλούδια του.

Ἡ Δέα ἀποχαιρέτησε τὴν κυρία κι' ἔφυγε. Ὅταν ἔφθασε στὸ μικρὸ νεκροταφεῖο, στάθηκε λίγα λεπτὰ ἀκίνητη στὴν εἴσοδο, γιατ' εἶχε ἰδεῖ τὸν Φίλιππο σὲ μιὰ σκιερὴ γωνιὰ τοῦ νεκρικοῦ κήπου νὰ φυτεύῃ τὰ λουλούδια του, σκάβοντας κι' ὕστερα ἰσοπεδώνοντας τὸ χῶμα μὲ προσοχή.

(Ἀκολουθεῖ). ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΥΚΑΒΗΤΟΣ

Κοιτάζει τὴν Ἀθήνα του πού τόνε σφίγγει ὁλοένα,
Τὸν χρυσὸ ἥλιο πάνω της μ' ἀγάπη νὰ χαράξῃ,
Καὶ στὰ ἱερά της μάρμαρα, τὰ κοσμοξακουσμένα,
Τὸ στέμμα, τὴν πορφύρα του ν' ἀφίνῃ σὰν πλαγιάζει.

Φάρος στὶς νύχτες της, φρουρὸς μὲ τὸν Ἅη-Γιώργη, ἀχτίνα
Καὶ λόγχη, μέσ' στοὺς ἥλιους της καὶ στὶς ἀστροφεγγιές της,
Τὴν καμαρώνει σὰ γλυκειὰ παρθένα τὴν Ἀθήνα,
Καὶ θλίβεται στὶς λύπες της, γιορτάζει στὶς χαρές της.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΣΚΟΛΟΙ ΚΑΙΡΟΙ

ΝΤΟΜΑΤΟΚΑΛΛΙΕΡΓΗΤΗΣ!

Α΄

Στὶς ἀρχὲς τῆς ἄνοιξης, ἦρθε μιὰ Κυριακὴ ἀπόγευμα στὸ σπίτι γιὰ νὰ μᾶς ἰδῇ ὁ φίλος μου ὁ Ἀζαρίας. Ἦταν ὡραία ἡμέρα καὶ εἴπαμε τοῦ ὑπηρετάκου μας τοῦ Γιακουμῆ, — εἶναι τὸ νέο ἀπόκτημα τοῦ σπιτικοῦ μας—νὰ βγάλῃ καρέκλες γιὰ νὰ καθήσουμε ἔξω στὴν ταράτσα. Μόλις ἐγκαταστάθηκαμε, ὁ Ἀζαρίας ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του στὶς περιποιημένες γλάστρες τῆς κυρᾶ Μάρθας καὶ ἀγρίεψε :

—Τί; λουλούδια ἔχετε ἀκόμη ἐδῶ;

—Ἀμ' τί ἤθελες νὰ ἔχουμε, γιέ μου, ἔκανε ἡ κυρὰ Μάρθα χαμογελώντας καλοκάγαθα, κουνουπίδια ;

—Μάλιστα, κουνουπίδια ! Κι' ἄν ὄχι κουνουπίδια, γιατὶ εἶναι πιὰ περασμένη ἡ ἐποχή, ἀλλὰ ντομάτες, μελιτζάνες, πιπεριές, μπιζελάκια.

—Καὶ ποῦ νὰ τὰ φυτέψουμε ὅλα αὐτά ; Ἔχουμε τὸ μποστάνι ;

—Κυρὰ Μάρθα, εἶσαι τελείως ἀσυγχρόνιστη! ὅλος ὁ κόσμος τώρα φυτεύει τὰ κηπουρικά του σὲ γλάστρες. Ντομάτες σὲ γλάστρες, μελιτζάνες σὲ γλάστρες, ὧς καὶ πατάτες!

—Καὶ ποῦ νὰ τὶς βροῦμε τόσες γλάστρες ; Οἱ γλάστρες εἶναι τώρα ἀκριβὲς γιὰ νἀγοράσουμε.

—Νά, αὐτὲς ποὺ ἔχετε. Φτάνουν καὶ περισσεύουν.

—Μπά ; Καὶ τὰ λουλούδια ποὺ εἶναι μέσα :

—Νὰ τὰ πετάξετε !

—Νὰ τὰ πετάξουμε ; φώναξε μὲ φρίκη ἡ κυρὰ Μάρθα.

—Νὰ πετάξω τὴν ὀρτανσία μου ! φώναξε ἡ Ἀγάπη.

—Νὰ πετάξω τὴν τριανταφυλλιά μου ποὺ εἶναι ὅλο μπουμπούκια ! ἀγανάκτησε ἡ Ἐλπίς.

—Νὰ πετάξω τοὺς κόκκινούς μου κρίνους ποὺ μόλις ἀνθίσουν θὰ τοὺς χαρίσω στὸν κύριο Φαίδωνα ! διαμαρτυρήθηκε ἡ Πίστις.

—Νὰ πετάξω τὴ φούξια ποὺ μοῦ χάρισε ἡ κυρία Διάπλασι στὴ γιορτή μου ; ἔκανε ἔξαλλη ἡ Κική.

—Σᾶς λυπᾶμαι, πολὺ σᾶς λυπᾶμαι, εἶπε κουνώντας θλιβερὰ τὸ κεφάλι του ὁ Ἀζαρίας. Σήμερα δὲν κοιτάζει κανεὶς παρὰ τί εἶναι πρακτικὸ καὶ χρήσιμο. Κάνει ἡ φούξια σας ἢ ἡ ὀρτανσία σας κολοκυθάκια καὶ ντομάτες; ὄχι· ἔ λοιπὸν νὰ τὶς πετάξετε καὶ νὰ βάλετε κολοκυθιές!

Φεύγοντας ὁ Ἀζαρίας μὲ πῆρε κατὰ μέρος καὶ μοῦ εἶπε :

—Ἄκουσε, Ἀνανία, τὰ κορίτσια δὲν ἔχουν πρακτικὸ μυαλό· καὶ δὲν μπορῶ νὰ τοὺς ἀλλάξω εὔκολα τὴ γνώμη τους. Ἐσὺ ὅμως εἶσαι ὁ μόνος ἄνδρας ἐδῶ μέσα καὶ ἐσὺ πρέπει νὰ φροντίσῃς γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃς τὴ διατροφὴ τῆς οἰκογενείας σου. Λάβε ὑπ' ὄψει σου πῶς κάθε ρίζα ντομάτα, ἄμα τὴν περιποιηθῇ κανεὶς καλά, μπορεῖ νὰ βγάλῃ πενήντα μ' ἑξήντα ντομάτες. Κάθε ντομάτα, ἄμα εἶναι καλά. λιπασμένη καὶ ποτισμένη, μπορεῖ νὰ πάῃ κι' ἑκατὸ δράμια. Γιὰ κάνε λοιπὸν ἕνα λογαριασμό, γιὰ νὰ βρῇς πόσες ὀκάδες μπορεῖ νὰ βγάλῃ μιὰ ρίζα ντομάτα μονάχα.

—Ἐξήντα ἐπὶ ἑκατό, ἕξη χιλιάδες, διὰ τοῦ τέσσερα... Πωπώ ! ἑκατὸν πενήντα ὀκάδες ντομάτες, Ἀζαρία μου !

—Ὄχι, μόνον δεκαπέντε. Ἀλλὰ κι' αὐτὲς λίγες εἶναι ; Κι' ἀπὸ μισὴ ὀκᾶ τὴν ἡμέρα νὰ τρῴῃ κανείς, θὰ περάσῃ ἕνα μῆνα. Δηλαδὴ τρεῖς τέσσερες ρίζες ντομάτα φθάνουν γιὰ νὰ τρῶς ντοματοσαλάτα ὅλο τὸ καλοκαίρι.

—Κι' ὄχι, μόνο ντοματοσαλάτα, Ἀζαρία μου. Καὶ ντομάτες γεμιστὲς καμμιὰ φορά, ποὺ μ' ἀρέσουν.

—Καὶ γιὰ ντομάτες γεμιστές, καὶ γιὰ μπελτὲ ἀκόμη θὰ σοῦ περισσέψῃ. Λοιπὸν νὰ προμηθευθῇς καμμιὰ σαρανταριὰ ρίζες ντομάτες πρὶν τὶς ἁρπάξῃ ὁ κόσμος, καὶ πέταξε τὰ παλιολούλουδα καὶ φύτεψέ τες, ἀπὸ μιὰ σὲ κάθε γλάστρα.

Ἀμ' ἔπος ἀμ' ἔργον. Τὴν ἄλλη μέρα «ἔσπευσα» νὰ προμηθευθῶ τὶς ντομάτες, καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο «ἔσπευσα» νὰ ἐλαφρώσω κι' ἀπ' ὅλα τὰ λεφτά μου, γιατὶ τὶς πλήρωσα ἀπὸ ἕνα εἰκοσιπεντάρικο τὴ ρίζα καὶ τὶς ἔφερα θριαμβευτικὰ στὸ σπίτι.

—Ἔφθασε ἡ ὥρα τῶν σκληρῶν ἀποφάσεων, εἶπα στὶς ἀδελφές μου. Πρέπει νὰ προσαρμοσθοῦμε στὶς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς. Τὰ λουλούδια θὰ βγοῦν ἀπὸ τὶς γλάστρες καὶ θὰ φυτευτοῦν ντομάτες.

Θρῆνος καὶ κοπετός.

—Σιωπή! εἶπα, παίρνοντας τὸ ὕφος τοῦ μεγαλύτερου ἀδελφοῦ ὅπου εἶμαι. Τώρα κλαῖτε, μὰ ὅταν θὰ τρῶτε τὴν ὡραία σας ντοματοσαλάτα, θὰ γελᾶτε. Ἀπὸ μισὴ ὀκᾶ ντομάτες τὴν ἡμέρα ὁ καθένας μας θὰ τρῶμε, ἄν πιάσουν αὐτὲς οἱ ρίζες,

Ἀδύνατο, οἱ ἀδελφές μου δὲν θυσίαζαν τὰ λουλούδια τους οὔτε γιὰ μισὴ ὀκᾶ ντομάτες τὴν ἡμέρα. Στὸ τέλος ἡ Κική βρῆκε μιὰ συμβιβαστικὴ λύση :

—Γιὰ ποιὸ λόγο πρέπει νὰ βγοῦν τὰ λουλούδια γιὰ νὰ μποῦν οἱ ντομάτες ; εἶπε. Πᾶνε πολὺ ὡραῖα καὶ τὰ δυὸ μαζί. Στὴ ρίζα κάθε λουλουδιοῦ θὰ φυτέψουμε κι' ἀπὸ μιὰ ντοματίτσα. Ὅταν μεγαλώσῃ ἡ ντοματιά, θὰ τὴν περιπλέξουμε ἀπάνω στὴν τριανταφυλλιὰ ἢ στὸ γιασεμὶ κι' ἔτσι, θὰ γίνῃ συνδυασμὸς τοῦ «τερπνοῦ μετὰ τοῦ ὠφελίμου».

Ἐδίστασα λιγάκι νἀκολουθήσω τὴ συμβουλὴ τῆς ἀδελφῆς μου, ἀλλὰ ἐπέμειναν κι' οἱ ἄλλες καὶ ἐπείσθηκα. Κάθε μιὰ ἐφύτεψε ἀπὸ μιὰ ντομάτα στὴ ρίζα τῆς γλάστρας της— «ἔτσι θὰ ξέρουμε κι' ἀπὸ ποιὰ θὰ τρῴῃ ἡ κάθε μία» εἶπε ἡ Κική— καὶ φύτεψα κι' ἐγὼ τρεῖς σ' ἕνα ἄδειο κασσονάκι.

—Ἀμὲ λίπασμα ; εἶπε ἡ Ἀγάπη

—Πωπώ, δὲν ἤκανε λίπασμα στὶς ντομάτες, γιατὶ χαλοῦν, τὴν ἔκοψε ἡ κυρὰ Μάρθα. Μόνο κοπριά.

—Καὶ ποῦ νὰ τὴ βροῦμε τὴν κοπριὰ ἐδῶ ;

—Ὤ, γι' αὐτὸ στενοχωριέστε; τὶς ἡσύχασα ἐγώ. Ἔλα δῶ, Γιακουμῆ. Πρέπει νὰ βρῇς κοπριὰ γιὰ τὶς ντομάτες.

—Καὶ ποῦ νὰ τὴ βρῶ, κύριε ;

—Κάθε ἄλογο ποὺ θὰ βλέπῃς στὸ δρόμο, θὰ τὸ παίρνῃς ἀπὸ πίσω μ' ἕνα φαράσι καὶ μιὰ σκούπα. Κι' ὅπου σταθῇ καὶ... ξαλαφρώσῃ, θὰ τρέχῃς καὶ θὰ μαζεύῃς τὴν κοπριά. Κατάλαβες ;

Τὴν ἄλλη μέρα, μετὰ τὸ μεσημέρι, ὁ Γιακουμῆς ἔγινε ἄφαντος. Ἡ κυρία Διάπλασις ἤθελε νὰ τὸν στείλῃ στὸ τυπογραφεῖο καὶ δὲν τὸν ἔβρισκε· ἡ κυρὰ Μάρθα τὸν γύρευε γιὰ νὰ πάρῃ τὴ σταφίδα ἀπὸ τὸ μπακάλη, μὰ Γιακουμῆς δὲν ὑπῆρχε· ἡ Κική τὸν φώναζε γιὰ νὰ τῆς ψωνίσῃ ἕνα παστέλι, οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόαση. Τέλος πάντων ὁ Γιακουμῆς, ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶχε σταλῇ γιὰ δέκα δουλειὲς συγχρόνως, δὲν στελνόταν πουθενά, γιατὶ ἁπλούστατα δὲν βρισκόταν στὸ σπίτι. Κατὰ τὸ σούρουπο μᾶς ἦρθε κατάκοπος.

—Ἔλα δῶ, Γιακουμῆ, ποῦ γύριζες ὅλο τὸ ἀπόγευμα ;

— Πίσω ἀπὸ τὸ ἄλογο, κύριε.

— Πίσω ἀπὸ ποιὸ ἄλογο ;

— Δὲν μοῦ εἴπατε μόλις ἰδῶ ἕνα ἄλογο στὸ δρόμο νὰ τὸ πάρω ἀπὸ πίσω γιὰ νὰ μαζέψω τὶς κοπριές; Ἐ εἶδα ἕνα ἄλογο νὰ περνάῃ καὶ τὸ πῆρα κατὰ πόδι. Μὰ ὤς τὸ Γουδὶ τὸ κυνήγησα, καὶ τὸ ἀφιλότιμο δὲν στάθηκε πουθενὰ νὰ ξαλαφρώσῃ !

Ἐμεῖς ὅλοι γελάσαμε μὲ τὴν καρδιά μας, μὰ ἡ κυρία Διάπλασις ἦταν πολὺ θυμωμένη.

Καὶ τὴν κατσάδα δὲν τὴν ἔφαγε ὁ Γιακουμῆς...

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΡΟΦΟΡΑ ΜΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

Γλωσσικὴ περιέργεια μποροῦμε νὰ ὀνομάσουμε ἐκείνην ποὺ ἔχει ὁ διανοητικὸς ἄνθρωπος γιὰ τὰ γλωσσικὰ φαινόμενα. Μερικοὶ τὴν ἔχουν σὲ μεγάλο βαθμό, κι' εἶμαι κι' ἐγὼ ἕνας ἀπ' αὐτούς. Ἂν δὲν μποροῦσα νὰ γίνω συγγραφέας, ποὺ εἶναι τὸ ἀνώτερο ἀπ' ὅ,τι ἄλλο μπορεῖ κανένας νὰ γίνῃ, θὰ γινόμουν γλωσσολόγος. Παρακολουθοῦσα ἀπὸ νέος μὲ πολὺ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον τὰ γλωσσικὰ κι' εἶχα ἀπερίγραπτη εὐχαρίστηση ὅταν ἐξηγοῦσα τὰ πιὸ παράξενα κι' ἀνεξήγητα. Ἀκόμα θυμοῦμαι τὴν εὐχαρίστησή μου ὅταν πρωτόμαθα — παραδείγματος χάρι—πῶς τὸ ὕ δ ω ρ τῆς ἀρχαίας ἔγινε στὴ νέα μας γλῶσσα ν ε ρ ό. Ἡ λέξη δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὸ Ν η ρ ἐ α, ὅπως ἐνόμιζα ὤς τότε, καὶ μαζί μου κι' ἄλλοι πολλοί. Εἶναι ἀπὸ τὸ ἐπίθετο ν ε α ρ ό ν. Οἱ Βυζαντινοὶ ἔλεγαν «νεαρὸν ὕδωρ» τὸ φρέσκο. Ἡ φράση ἦταν τόσο συχνή, ὥστε παρέλειπαν ὕστερα τὸ οὐσιαστικό, ὡς εὐκόλως ἐννοούμενο, κι' ἔλεγαν μόνο τὸ ἐπίθετο, «δός μοι νεαρὸν». Ἔτσι τὸ ἐπίθετο ἀντικατάστησε σιγὰ-σιγὰ τὸ οὐσιαστικό, τὸ ὕ δ ω ρ ξεχάσθηκε, καὶ δὲν τὸ ἔλεγαν πιὰ παρὰ ν ε α ρ ό ν, ν ε ρ ό ν, ν ε ρ ό.

Καὶ πολλὲς ἄλλες λέξεις τῆς νέας μας γλώσσας ἔγιναν μὲ τὸν ἴδιον τρόπο, ὅπως τὸ σ υ κ ώ τ ι (ἀπὸ τὸ «συκωτὸν ἧπαρ», συνηθισμένο φαγητὸ τῶν Βυζαντινῶν), ὅπως τὸ κ ρ α σ ί, (ποὺ ἦταν σχεδὸν πάντα ἕνα κ ρ ά μ α ο ἴ ν ο υ καὶ ὕ δ α τ ο ς). Τὴν ἴδια εὐχαρίστηση μοῦ ἔδινε κι' ἡ ἀνακάλυψη, γιὰ νὰ πῶ ἔτσι, μιᾶς ἀρχαιότατης λέξης μέσα σὲ μιὰ τῆς νέας μας γλώσσας. Πολλὲς ἔμειναν ἐντελῶς οἱ ἴδιες : μ έ λ ι, μ έ λ ι σ σ α, γ ά λ α, α ἷ μ α, χ ῶ μ α, ψ υ χ ή, ν ο ῦ ς. Ἄλλες διατηρήθηκαν μὲ μιὰ μικρὴ φθογγολογικὴ ἀλλαγή : ψ έ μ μ α—ψεῦμα, π ν έ μ μ α —πνεῦμα, χ τ ῆ μ α—κτῆμα, χ τ έ ν ι—κτείς, κτενός, κτένιον κτλ. Ἄλλες ὅμως ἔπαθαν τέτοιες ἀλλαγές, ποὺ ἔγιναν ἀγνώριστες: τὸ ἰγδίον γ ο υ δ ί, τὸ σάρνον ζ α φ ο υ ρ ά ν α., ἡ ὀχλαγωγία χ λ α λ ο ή! Ἀκούγοντας τὸ κοινὸ «μ π ο υ γ ι έ λ ο» (εἶδος μαστέλου, ὅπως τὸ λένε στὴν Ἑπτάνησο), θᾶταν πολὺ δύσκολο νἀναγνωρίσῃς σ' αὐτὸ τὸ ἀρχαῖο π ύ ε λ ο ς. Κι' ὅμως μιὰ μικρὴ γλωσσικὴ ἀνάλυση δείχνει πῶς εἶναι τὸ ἴδιο.

Δὲν ξέρω, τώρα, πόσοι ἀπὸ σᾶς ἔχουν αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ γλωσσικά, αὐτὴ τὴ γ λ ω σ σ ι κ ὴ π ε ρ ι έ ρ γ ε ι α. Ὁ Ἄ ρ η ς ὅμως τὴν ἔχει. Καὶ τὸ βλέπω σ' ἕνα γράμμα ποὺ ἔστειλε τελευταῖα στὴ Διάπλαση. Ἔκαμε, λέει, τὴν ἀνακάλυψη πῶς οἱ δίφθογγοι α υ καὶ ε υ πότε προφέρονται α β, ε β καὶ πότε α φ, ε φ. Καὶ θέλησε, ἀπὸ περιέργεια—εἶναι ἡ λέξη του—νὰ ἰδῇ πόσες ἄλλες τέτοιες ἀνωμαλίες παρουσιάζει ἡ προφορὰ τῆς νέας μας γλώσσας. Βρῆκε κάμποσες. Κι' ἔφτασε στὸ συμπέρασμα πῶς, παρ' ὅσα λένε, κι' ἡ νεοελληνικὴ γλῶσσα ἀλλοιώτικα γράφεται κι' ἀλλοιώτικα προφέρεται. Ἡ Διάπλαση τοῦ ἀπάντησε στὴν Ἀλληλογραφία της πῶς ἔτσι εἶναι. Πρόσθεσε ὅμως πῶς καμμιὰ γραπτὴ γλῶσσα στὸν κόσμο δὲν προφέρεται ὅπως γράφεται—καμμιᾶς δηλαδὴ τὰ γράμματα ἢ τὰ ζεύγη γραμμάτων δὲν ἔχουν πάντα τὴν ἴδια προφορά—καὶ πῶς ἡ δική μας εἶναι μιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ παρουσιάζουν τὶς λιγώτερες ἀνωμαλίες καὶ δυσκολίες—σὰν προφορὰ πάντα—στὸν ξένο ποὺ τὴ μαθαίνει.

Ἡ δυσκολώτερη ἀπ' ὅλες εἶναι ἴσως ἡ ἀγγλική. Δὲν ὑπάρχει σχεδὸν σ' αὐτὴ λέξη ποὺ νὰ προφέρεται ὅπως γράφεται· εἶναι λέξεις ποὺ ἄλλοι Ἄγγλοι τὶς προφέρουν ἔτσι κι' ἄλλοι ἀλλοιῶς, κι' εἶναι ἀκόμα λέξεις ποὺ οὔτε οἱ ἴδιοι οἱ Ἄγγλοι δὲν ξέρουν πῶς προφέρουνται καὶ... ρωτοῦν! Κι' ἡ γαλλικὴ παρουσιάζει μεγάλες δυσκολίες, προπάντων μὲ τὰ τόσα γράμματα ποὺ γράφουνται ἀλλὰ δὲν προφέρονται (γράφουνται δηλαδὴ κατὰ παράδοση, γιατὶ ἄλλη φορὰ προφέρουνται κι' αὐτά). Ἡ γερμανική, σὰν προφορά, εἶναι λιγώτερη ἀνώμαλη καὶ δύσκολη. Κι' ἡ εὐκολώτερη ἀπ' ὅλες εἶναι ἡ ἰταλική.

Ἔ, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἰταλικὴ ἔρχεται, νομίζω, ἡ δική μας. Γιατὶ πόσα εἶναι τἀνώμαλά της, αὐτὰ ποὺ βρῆκε κι' ὁ Ἄ ρ η ς; Οἱ δίφθογγοι μὲ τὸ υ, τὸ διπλὸ γ (γγ=g,) καὶ τὰ συμπλέγματα μ π καὶ ν τ, ποὺ πότε προφέρουνται σὰν τὰ λατινικὰ b καὶ d, καὶ πότε παίρνουν κι' ἕνα ν μπροστά, ὅπως δὰ καὶ τὰ γγ ἢ γκ (Ἄ ν-γ κ ε λ ο ς, Ο ὐ γ κ ὼ — ὄχι Ο ὐ ν-γ κ ὼ—Ἀ ν-ν τ ώ ν η ς, Ν τ ἰ ν ο ς, ἔ μ-μ π ο ρ ο ς, μ π ο ρ ῶ κτλ. Λίγα πράγματα, βλέπετε. Ἂν, μάλιστα, ἀντικατασταθοῦν στὴ γραπτή μας γλῶσσα, ὅπως προτείνουν πολλοί, τὰ μ π καὶ τὰ ν τ μὲ τὰ λατινικὰ b καὶ d, ἢ μάλλον μὲ β καὶ δ ποὺ νἄχουν ἀπὸ κάτω μιὰ τελεία, θὰ λείψῃ κι' αὐτὴ ἡ δυσκολία γιὰ τὸν ξένο ποὺ μαθαίνει νεοελληνικά.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΦΤΑ Μ' ΕΝΑ ΧΤΥΠΗΜΑ!

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

3

Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν ἕνα πελώριο δέντρο ξερριζωμένο καὶ πεσμένο. Γυρίζει λοιπὸν ὁ γίγαντας Τρομάρας καὶ λέει τοῦ Βαρνάβα :

—Ἔλα νὰ σοῦ κάμω ἀκόμα μιὰ δοκιμή. Μπορεῖς νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ κουβαλήσουμε αὐτὸ τὸ δέντρο ἴσαμε τὴν ἀκροποταμιά;

—Ἀκοῦς ἐκεῖ! ἀπαντάει ἀμέσως ὁ Βαρνάβας. Φορτώσου ἐσὺ τὸν κορμὸ κι' ἄσε σὲ μένα τὰ κλαδιὰ καὶ τὰ φύλλα ποὺ εἶναι τὸ δυσκολώτερο.

Ὁ Τρομάρας, μὲ πολὺν κόπο, σήκωσε καὶ φορτώθηκε τὸν κορμὸ τοῦ δένδρου μὲ τὴ ρίζα μπροστά. Πίσω του ἦταν τὰ κλαδιὰ καὶ τὰ φύλλα ποὺ τὰ εἶχε ἀφήσει γιὰ τὸν Βαρνάβα. Αὐτὸς ὅμως ὁ πονηρός, ἀντὶ νὰ τὰ φορτωθῇ, σκαρφάλωσε σ' ἕνα κλαδὶ καὶ καλοκάθησε πά-

νω του. Ἔτσι ὁ Τρομάρας, χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ—δὲν μποροῦσε νὰ βλέπῃ τί γινόταν καὶ πίσω του—κουβαλοῦσε καὶ τὸ δέντρο ὁλόκληρο καὶ τὸν Βαρνάβα μαζί του. Σὲ λίγο ἀπόστασε.

— Δὲν μπορῶ πιά, εἶπε, ἀφίνοντας τὸ δέντρο νὰ πέσῃ χάμω. Ἔ, σύ! ποὺ εἶσαι;

— Ἐδῶ εἶμαι κι' ἐγώ! ἀποκρίθηκε ὁ Βαρνάβας, ποὺ πρόφτασε νὰ πηδήσῃ ἀπ' τὸ κλαδί του πρὶν ἰδῇ ὁ ἄλλος πῶς τὸν εἶχε κουβαλήσει καθισμένον. Μὰ τόσο πρᾶμμα δὲν μπορεῖς ἐσύ; Κρῖμας τὴ φήμη σου! Ἐγώ, ἂν κι' εἶχα φορτωθεῖ τὸ βαρύτερο μέρος, δὲν ἀπόστασα καθόλου. Ξαναρχίζουμε;

«Μωρὲ τοῦτος μὲ περνάει σ' ὅλα!» συλλογίσθηκε ὁ γίγαντας. Κι' ἀπὸ τὴ φούρκα του ἄρχισε νὰ κόβῃ καὶ νὰ τρώῃ μαῦρα, ἀπὸ μιὰ πανύψηλη μουριά. Ὁ κοντὸς ὅμως Βαρνάβας δὲν ἔφτανε νὰ κόβῃ κι' αὐτὸς μοῦρα. Τότε ὁ Τρομάρας ἔβαλε ὅλη του τὴ δύναμη, λύγισε ἕνα χοντρὸ κλαδί, τὸ κατέβασε ὣς τὸν Βαρνάβα καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἔλα, πιάσ' το, κράτα το καὶ τρῶε.

Ὁ Βαρνάβας τὸ ἔπιασε καὶ προσπάθησε νὰ τὸ κρατήσῃ λυγισμένο. Ἀλλὰ δὲν εἶχε βέβαια τόση δύναμη. Τὸ κλαδὶ ἰσιώθηκε μόνο του κι' ἀνέβηκε πάλι ψηλά, παίρνοντας μαζί του καὶ τὸν Βαρνάβα ποὺ τὸ κρατοῦσε. Ἔτσι ὁ ἀνθρωπάκος ἔκαμε, χωρὶς νὰ θέλῃ ἕνα φοβερὸ πήδημα καὶ βρέθηκε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς μουριᾶς.

— Μπά! ἔκαμε ὁ Τρομάρας. Γιατὶ αὐτό;

—Ἔτσι μοῦ ἦρθε, ἀποκρίθηκε ὁ Βαρνάβας, χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ καθόλου. Ἀντὶ νὰ κόψω καὶ νὰ φάω μοῦρα, ἐπροτίμησα νὰ πηδήσω ψηλά. Πήδησε καὶ σὺ τόσο ψηλά, ἂν μπορῇς; Ἄμ δέ;

Τέτοιο πήδημα, πραγματικῶς, ὁ Τρομάρας δὲ θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ τὸ κάμῃ. Κι' εἶπε:

—Ἔχεις δίκιο, εἶσαι πολὺ δυνατός, Βαρνάβα. Ἂς γίνουμε φίλοι καὶ σύντροφοι. Ἔλα μαζί μου, θὰ σὲ πάρω στὴ σπηλιά μου, νὰ σὲ περιποιηθῶ.

Ὁ Βαρνάβας, ἀνύπωπτος, ἀκολούθησε τὸ γίγαντα ὣς τὴ σπηλιά του, ποὺ ἦταν στὰ ριζιμιὰ ἑνὸς βουνοῦ. Μπαίνοντας μέσα, εἶδε ἄλλους δύο γίγαντες, ποὺ ἔτρωγαν ὁ καθένας ἀπὸ ἕνα ὁλάκερο ψημένο ἀρνί. Ὑπῆρχε ὅμως κι' ἓν ἄλλο γιὰ τὸν Τρομάρα, ποὺ αὐτὸς τὸ μοιράσθηκε μὲ τὸν καινούργιο του σύντροφο, δηλαδὴ τὸν ἄφησε νὰ φάῃ ἀπ' αὐτὸ ὅσο ἤθελε γιὰ νὰ χορτάσῃ· ἔπειτα τοῦ ἔστρωσε ἕνα κρεββάτι καὶ τὸν ἔστειλε νὰ κοιμηθῇ.

Ἀλλὰ τὸ κρεββάτι ἦταν γιὰ γίγανταν πελώριο, κι' ὁ μικρὸς Βαρνάβας συμμαζεύθηκε σὲ μιὰ ἀκρίτσα, ἀφίνοντας ὅλο τἄλλο στρῶμα ἀδειανό. Καὶ τί καλὰ ποὺ ἔκαμε ἔτσι, ἀντὶ νὰ ξαπλωθῇ καταμεσίς. Γιατὶ οἱ περιποιήσεις τοῦ Τρομάρα ἦταν ψεύτικες. Κουβαλώντας στὴ σπηλιά του τὸν Βαρνάβα, δὲν εἶχε ἄλλο σκοπὸ παρὰ νὰ τὸν ξεκάνῃ καὶ νὰ γλυτώσῃ ἔτσι ἀπὸ ἕναν ἀντρειωμένο ποὺ σκότωνε ἑφτὰ μ' ἕνα χτύπημα καὶ ποὺ τὸν ξεπερνοῦσε σὲ ὅλα. Τὸ εἶπε καὶ στοὺς συντρόφους του. Καὶ τὴ νύχτα, νομίζοντας πὼς ὁ Βαρνάβας κοιμόταν στὴ μέση τοῦ κρεβατιοῦ, πῆρε ἕνα λοστὸ κι' ἔδωσε μιὰ μὲ τέτοια δύναμη, ποὺ τὸ κρεββάτι ἔσπασε στὰ δυό. Φυσικά, ὁ Βαρνάβας δὲν ἔπαθε τίποτα· ξύπνησε μόνο καὶ ξανακοιμήθηκε στὴν ἀκρίτσα του, ποὺ κι' αὐτὴ ἔμεινε ἀπείραχτη, συλλογιζόμενος: «σεισμὸς θἄγινε, δὲν ἦταν τίποτα . . . ».

Τὸ πρωΐ, οἱ γίγαντες, ποὺ θεωροῦσαν πιὰ τὸ Βαρνάβα σκοτωμένο, σηκώθηκαν κι' ἔφυγαν ἀπὸ τὴ σπηλιά, χωρὶς νὰ νοιαστοῦν οὔτε νὰ τὸν θάψουν. Σηκώθηκε ὕστερα κι' ὁ Βαρνάβας καὶ δὲν εἶδε κανένα. «Μπά, εἶπε μέσα του, ποῦ εἶναι αὐτοί; Μὰ τόσο πολὺ καὶ τόσο βαριὰ κοιμήθηκα; . . Θὰ εἶναι στὸ δάσος· Ἂς πάω νὰ τοὺς βρῶ. Μαζί τους θὰ περνῶ κι' ἐγὼ γι' ἀντρειωμένος. Δὲν πιστεύω δὰ νὰ μοῦ κάνουν κι' ἄλλες δοκιμές. Ὁ Τρομάρας θὰ εἶδε πιὰ τί ἀξίζω καὶ θὰ τοὺς εἶπε . . . ».

Καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ δάσος.

Ὁ Τρομάρας εἶχε σκεφθεῖ πὼς ἔπρεπε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν ἀνθρωπάκο ποὺ τὸν περνοῦσε σὲ ὅλα. Καὶ τώρα τὸν προσκαλοῦσε στὴ σπηλιά του, ὄχι γιὰ νὰ τὸν περιποιηθῇ ὅπως τοῦ ἔλεγε, παρὰ γιὰ νὰ τὸν ξεκάνῃ μὲ δόλο, νὰ τὸν δολοφονήσῃ.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΦΡΥΓΑΝΑ*

Ἄλλος θὰ μαζέψῃ παπαροῦνες πλάϊ στὶς μαργαρίτες, ἄλλος χαμομήλι ἢ ἀνεμῶνες κι' ἄλλος θὰ κόψῃ μοσκοβολισμένα τριαντάφυλλα στὸν ἀνθόκηπο.

Ὁ ἀλπινιστὴς πάλε ὀνειρεύεται: τὸ ἀκριβὸ ἐντελβάϊς, ποὺ θὰ κόψῃ, κινδυνεύοντας τὴ ζήση του, στὴν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ . . .

—

Ὅλα τὰ ζωντανὰ κοιτοῦσαν χάμω, τὴ γῆς: ὁ γάϊδαρος σκυφτὸς κοίταζε ἴσια κάτω, τ' ὀρνίθι ἐσκάλιζε στὴ γωνιά, τ' ἀρνιὰ σκυμμένα ἔτρωγαν τὸ χόρτο κι' ὁ σκύλος μὲ τὴ μούρη του ἔψαχνε τὴ γῆς.

Μόνο ἕνας ἄνθρωπος πιὸ κάτω κοίταζε ψηλά . . . τὸν οὐρανό . . .

—

— Γιαγιά, νὰ παίξω τὸν καλόγερο;

— Νὰ παίξῃ καὶ νὰ χοροπηδήσῃς, γιέ μου.

— Γιαγιά, νὰ κόψω μοῦρα;

— Κόψε καὶ τράε ὅσα θές, γιόκα μου.

— Γιαγιά, νὰ πάω γιὰ ξύλα;

— Νὰ πᾶς, μὲ τὴν εὐκή μου, χαρούλα μου.

— Γιαγιά, νὰ πάω στὴ βρύση νὰ σοῦ κουβαλήσω νερό;

—Ὄχι, ἀγόρι μου. Κάλλιο θὰ πάω ἐγὼ ποὺ ξέρω πὼς θἄθρῃ πίσω γερὸ τὸ σταμνί — κι' ἂς μὴν καλοβαστοῦν τὰ πόδια . . .

Μ. ΠΟΜΟΝΗΣ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΟ

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΓΕΡΑΝΟΣ

Ἑνὸς λύκου τοῦ στάθηκε
κόκκαλο στὸ λαιμό του
κι' ἀπὸ κεῖ δὰ δὲν τοῦφευγε
μ' ὅλο τὸν παλαιμό του.

Μὰ νὰ ποὺ ἐκείνη τή στιγμὴ
γιὰ τὴν καλή του τύχη
Περνᾶ ἀπὸ κεῖ ἕνας γερανὸς
ποῦχει λαιμὸ μιὰ πήχη.

Ὁ λύκος τὸν φωνάζει εὐθύς
κι' ἀνταμοιβὴ μεγάλη
Τοῦ ὑπόσχεται, τὸ κόκκαλο
ἀπ' τὸ λαιμὸ ἂν τοῦ βγάλῃ.

Ὁ γερανὸς τὸ δέχεται
καὶ βάζει μάνι - μάνι
Τὴν μύτη του μέσ' στὸ λαιμὸ
τοῦ λύκου, καὶ τὸ βγάνει.

Μόλις ὅμως τοῦ τὄβγαλε
τὴν ἀμοιβὴ ζητοῦσε,
μὰ ὁ λύκος τ' ἀποκρίνεται
κι' ἐνῶ χαμογελοῦσε:

«Δὲν φτάνει σου ποὺ ἐνῶ ἔβαλες
μέσα σὲ λύκου στόμα
τὸ κούφιο τὸ κεφάλι σου
γερὸ τὄχεις ἀκόμα;»

ΠΕΤΡΟΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Ἴδε καὶ φυλλάδια 11 - 12 καὶ 20

ΜΟΥΜΟΥΣ, Ο ΓΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΟΝΤΕΣΣΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ M. BEDOLLIÈRE

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Πάψε γιὰ τὸ Θεό, κυρὰ - Γαβριέλλα! Νὰ μὴ σὲ ξανακούσω πιὰ νὰ λὲς τέτοια πράγματα!

Ἡ κυρὰ Γαβριέλλα σώπασε. Μέσα της ὅμως εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασή της, καὶ μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία ποὺ τῆς ἔμεινε μιὰ ὥρα ἐλεύθερη, ἔτρεξε στὸ σπίτι τῆς μάγισσας.

Ἡ κυρία Ἀγαθονίκη κατοικοῦσε σ' ἕνα ὡραῖο σπίτι πλούσια ἐπιπλωμένο γιατὶ εἶχε κερδίσει ὁλόκληρη περιουσία ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν χαζῶν ποὺ πήγαιναν νὰ ζητήσουν τὴ συμβουλή της. Ἡ σάλλα ὅπου δεχόταν τοὺς πελάτας της ἦταν ταπετσαρισμένη γύρω - γύρω μὲ μαῦρο βελοῦδο κεντημένο μὲ χρυσὰ ἀστέρια. Ἐπάνω σ' ἕνα τετράγωνο τραπέζι ποὺ ἔπιανε τὸ κέντρο τῆς σάλλας, βρίσκονταν στημένοι μικροὶ ὀβελίσκοι, γυάλινες μπάλλες γεμάτες χρωματιστὰ ὑγρά, διαβῆτες καὶ διάφορα ἄλλα μαθηματικὰ ἐργαλεῖα, ποὺ ἡ φευτομάγισσα ἀγνοοῦσε ὁλότελα σὲ τί χρησίμευαν, ἀλλὰ τὰ εἶχε τοποθετήσει, ἐκεῖ γιὰ νὰ κάνῃ μεγαλύτερη ἐντύπωση καὶ γιὰ νὰ ἔχῃ περισσότερη ἐπιδολὴ στὸ κοινόν της.

Μόλις ἀντίκρυσε τὴν κυρὰ Γαβριέλλα, σὰν νὰ στενοχωρήθηκε λιγάκι· ὡστόσο, ἀφοῦ ἔκλεισε μιὰ τζαμένια πόρτα πίσω της, ποὺ ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὶς ἄλλες κάμαρες τοῦ σπιτιοῦ, γύρισε γιὰ νὰ χαιρετήσῃ τὴν καινούργια της πελάτισσα καὶ τῆς εἶπε μὲ ἐπίσημο ὕφος:

— Τί ἐπιθυμεῖτε, παρακαλῶ;

— Νὰ ρωτήσω γιὰ τὰ περασμένα, τὰ τωρινὰ καὶ τὰ μέλλοντα.

— Εἶμαι ἡ μόνη ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω καὶ στὰ τρία. Αὐτὸ ὅμως ποὺ ζητᾶτε εἶναι πολὺ δύσκολο καὶ θὰ πληρώσετε τρεῖς λίβρες.

—Ὁρίστε, πάρτε της. Σᾶς τὶς δίνω μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά.

Ἡ κυρία Ἀγαθόνικη, ἐξω-φρενῶν μὲ τὸν ἑαυτό της ποὺ δὲν ζήτησε περισσότερα, τσέπωσε τὰ χρήματα καὶ ὕστερα ρώτησε.

— Ποιὰ μέρα γεννηθήκατε;

— Στὶς 24 Μαΐου 1698.

— Ποιὰ εἶναι τ' ἀρχικὰ ἀπὸ τ' ὄνομά σας κι' ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου γεννηθήκατε;

— Γ. Α. Β. Γ. Α.

Κι' ἀλήθεια, ἡ κυρὰ Γαβριέλλα ὀνομαζόταν Γαβριέλλα Ἀγαθούλη κι' ἦταν χήρα τοῦ Βασίλη Γιακουμάκη. Τὸ χωριό της, ὅπου εἶχε γεννηθεῖ ὀνομάζοταν Ἀγαθοχώρι, καὶ τ' ἀρχικὰ ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ ὀνόματα βαλμένα μαζὶ ἔκαναν τὴ λέξη ΓΑΒΓΑ, ποὺ ἔμοιαζε κάπως μὲ γαύγισμα σκύλου, μ' ὅλο ποὺ ἡ ἀγαθὴ καμαριέρα δὲν ἀγαποῦσε καθόλου αὐτὰ τὰ τετράποδα.

— Καὶ ποιὸ λουλούδι σᾶς ἀρέσει περισσότερο;

—Ὁ κατηφὲς καὶ ἡ μαντζουράνα.

Ὕστερα ἀπὸ τὶς τυπικὲς καὶ ἀπαραίτητες αὐτὲς ἐρωτήσεις ἡ μάντισσα ἐξέτασε τὰ κατακάθια τοῦ καφὲ ποὺ εἶχε προσφέρει στὴν κυρὰ Γαβριέλλα, καὶ ὕστερα εἶπε μὲ συλλογισμένο ὕφος.

—Ὁ Φάλδαρος, τὸ πνεῦμα τῶν ἀγνώστων πραγμάτων, μοῦ λέει ὅτι ψάχνεις νὰ βρῇς ἕνα πλᾶσμα ποὺ σοῦ εἶναι ἐξαιρετικὰ ἀγαπητό!

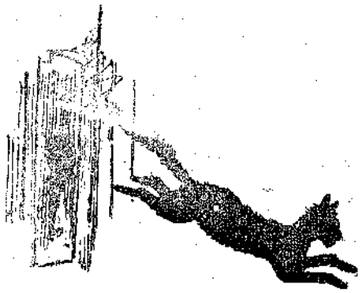

Ὁ Μουμοὺς ὁ ἴδιος πήδησε ἀπὸ ψηλά . . .

Ἡ κυρὰ Γαβριέλλα πήδησε ἀπὸ τὴν ἔκπληξή της ἐκεῖ στὴν καρέκλα ποὺ καθόταν. Ἡ μάντισσα συνέχισε στὸν ἴδιο τόνο:

— Τὸ πλᾶσμα αὐτὸ δὲν εἶναι ἄνθρωπος· εἶναι τετράποδο, ἡ σκύλος ἢ γάτα. Ὁ Ἄριελ, τὸ οὐράνιο πνεῦμα, μοῦ φανερώνει πὼς εἶναι ἕνας γάτος.

Ὁ θαυμασμὸς τῆς κυρὰ-Γαβριέλλας γινόταν ὅλο καὶ μεγαλύτερος. Δίχως νὰ τῆς ἀφήσῃ καιρὸ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἔκπληξή της, ἡ κυρία Ἀγαθονίκη πῆρε μία τράπουλα, τὴ φύσηξε, τὴν ἔφτυσε τρεῖς φορές, τὴν ἔκοψε ἄλλες τρεῖς, ὕστερα ἔστρωσε τὰ χαρτιὰ στὸ τραπέζι καὶ εἶπε μ' ἐπίσημο τόνο:

—Ὁ γάτος σας εἶναι ὁ φάντες καρρώ. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί τοῦ συμβαίνει. Ἕνα, δύο, τρία, τέσσερα, τὸ δέκα σπαθί. Τοῦ ἀρέσουν οἱ περιπλανήσεις, βγαίνει ἔξω τὶς νύχτες γιὰ νὰ ἰδῇ τ' ἄξιοπερίεργα τοῦ Παρισιοῦ. Ἕνα, δύο, τρία, τέσσερα, ἡ ντάμα σπαθί. Αὐτὴ εἶναι μιὰ γυναίκα ποὺ κατεργάζεται γουναρικὰ ἀπὸ δέρματα γάτων. Ἕνα, δύο, τρία, τέσσερα, ὁ φάντης σπαθί. Αὐτὸς εἶναι ἕνας ρακοσυλλέκτης· ἕνα, δύο, τρία, τέσσερα — καρρώ· ἕνα, δύο, τρία, τέσσερα — καρρώ· ἕνα, δύο, τρία, τέσσερα — πάλι καρρώ. Ὁ γάτος σας θὰ προμηθεύσῃ χρήματα σ' αὐτὰ τὰ τρία πρόσωπα. Ὁ ρακοσυλλέκτης σχεδιάζει νὰ τὸν σκοτώσῃ γιὰ νὰ πουλήσῃ τὸ δέρμα του στὴ γουναροῦ καὶ τὰ σφαχτά του στὰν ξενοδόχο ποὺ θὰ τὸν σερβίρῃ στοὺς πελάτες του γιὰ λαγὸ στιφάδο. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, θὰ καταφέρῃ ὁ γάτος σας νὰ ξεφύγῃ τοὺς διῶκτες του; Ἕνα, δύο, τρία, τέσσερα — τὸ ἑπτὰ σπαθί. Τετέλεσται, κυρία μου, ὁ γάτος σας δὲν βρίσκεται πιὰ στὴ ζωή!

— Μοῦ τὸν ἔφαγαν οἱ καννίβαλοι! ξεφώνισε ἡ κυρὰ - Γαβριέλλα πέφτοντας μισολιπόθυμη στὴν πολυθρόνα της καὶ μὲ τὴ φαντασία της τῆς φάνηκε πὼς ἄκουσε ἕνα παραπονιάρικο γιάου, ὡσὰν νὰ τὴν φώναζε ὁ Μουμοὺς τὴν ὥρα τῆς ἀγωνίας του. Καὶ ὅμως, δὲν ἦταν αὐταπάτη. Πραγματικῶς, ἕνα γατὶ εἶχε νιαουρίσει καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ νιαουρίζῃ ἀπελπιστικὰ ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο. Ἔξαφνα ἕνα ἀπὸ τὰ τζάμια τῆς πόρτας ἔσπασε μὲ πάταγο καὶ ὁ Μουμοὺς — ὁ ἴδιος ὁ Μουμοὺς ὁλοζώντανος — πήδησε ἀπὸ ψηλὰ κι' ἔπεσε στὰ γόνατα τῆς κυρὰ-Γαβριέλλας.

Ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο ὅπου βρισκόταν κλεισμένος, ὁ γάτος εἶχε ἀκούσει καὶ εἶχε γνωρίσει τὴ φωνὴ τῆς ἀφοσιωμένης του προστάτριας, τὴν ἐφώναξε ἄπειρες φωνὲς καὶ στὸ τέλος, ὅταν πιὰ ἀπελπίστηκε πὼς θὰ τὸν ἀκούσῃ, ἔπεσε ἐπάνω στὸ τζάμι μὲ ὅλη του τὴ φόρα, καὶ σπάζοντάς το ἄνοιξε δρόμο καὶ πήδησε στὴ διπλανὴ κάμαρα

— Σὲ σᾶς λοιπὸν βρισκόταν ὁ γάτος μου! φώναξε ἡ κυρὰ-Γαβριέλλα. Ἔσεῖς μοῦ τὸν εἴχατε κλέψει; Ἡ κυρία μου εἶναι πανίσχυρη. Εἶναι ἡ κόμησσα τῆς Χλωροκαμπίας καὶ θὰ σᾶς τιμωρήσῃ ὅπως σᾶς ἀξίζει.

Ἐκστομίζοντας τὶς ἀπειλὲς αὐτὲς ἡ κυρὰ Γαβριέλλα πῆρε τὸ Μουμοὺ στὴν ἀγκαλιά της καὶ ἑτοιμάστηκε νὰ φύγῃ. Ἡ κυρία Ἀγαθονίκη τὴ σταμάτησε.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΘΗΝΑ, ΠΟΣΟ Σ' ΑΓΑΠΩ

Θάρθη μιά μέρα, ένα πρωΐ,
—Πόλη ντυμένη στά σταχτιά—
Θάρθη μιά μέρα, ένα πρωΐ
Που θά κινήσω στό Νοτιά.

Τή μέρα αὐτή πού λαχταρῶ,
—Πόλη δαρμένη ἀπ' τή χιονιά.—
Θά δῶ τόν ἥλιο φωτερό,
Θά λάμπῃ ἡ θάλασσα ἡ πλατειά.

Ὁλόσπρο θἄμαι ἕνα πανί,
Συντρόφι θἄχω τόν ἀφρό
Κι' αὔρα γλυκειά, θαλασσινή.
Θά μέ σηκώνῃ σά φτερό.

Σ' ἐσέ θἀράξω μιά βραδυά,
—Πόλη τῆς θύμησης καλή—
Βγαλμένο θἄναι ἀπ' τήν καρδιά
Στό χῶμα σου ἕνα μου φιλί.

Θάρθῃ, ναί, θάρθῃ αὐτή ἡ βραδυά,
—Ἀθήνα μου, πού θά σοῦ πῶ—,
Θάρθῃ, ναί, θάρθῃ αὐτή ἡ βραδυά,
—Ἀθήνα, πόσο σ'ἀγαπῶ !

Ἐθνικόν Ἰδεῶδες [Α]

■

ΒΑΡΔΑΡΗΣ

Σφυρίζει μανιασμένος, λὲς καὶ θέλει
νὰ ξεριζώσῃ τὰ σπίτια, νὰ παρασύρῃ
τοὺς δύστυχους διαβάτες, πού καμπουριασμένοι μισοτρέχουν. Φυσᾶ μόλη του
τὴν ἔντασιν, παγωμένος σὰ νὰ βγαίνῃ
ἀπ' τὸ φτερούγισμα τοῦ σατανᾶ. Ξαπλώνεται πάνω στὴν πόλη καὶ παγώνει
ὅ,τι βρεῖ ἐμπρός του· θέλει καὐτὸς νἆναι ἕνας καταστροφέας. Ἐδῶ ἔχει πεταγώσει τὰ νερά, πιὸ πέρα ξερίζωσε καὶ
κόλλησε στὸ ἀντικρυνὸ ντουβάρι μιὰ
λαμαρίνα ἀπὸ ἕνα ὑπόστεγο.

Κι' ὅλο πιὸ δυνατὰ φυσάει, σὰ νὰ
θέλει ὅλα νὰ τὰ καταστρέψῃ. Ἀνάγκασε ὅλο τὸν κόσμο νὰ κάψῃ καὶ τὸ
τελευταῖο κούτσουρο. Εἶν' ἄκαμπτος,
σκληρός, ἀδυσώπητος, λὲς καὶ χαίρεται
μὲ τὸ κατάντημά μας. Κι' ὅταν ἐμεῖς στὸ
τρομερὸ χάδεμά του στραβομουτσουνιάζουμε καὶ κλείνουμε τὰ μάτια, αὐτὸς
ἀπολαμβάνει τὴν ἡδονὴ τῆς ἐκδίκησης,
εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη γι' αὐτόν εὐχαρίστηση. Φαίνεται, ἔχει ἀναλάβει νὰ μᾶς
τιμωρήσῃ γιὰ κάποιο, ποιὸς ξέρει ποιό,
ἁμάρτημά μας. Ξεχύνεται σὲ ὅλους
τοὺς δρόμους καὶ κτυπάει κατάμουτρα.
ὅ,τι βρεῖ μπροστά του. Ἐφαρμόζει τὴν
τακτικὴ τῆς κατά μέκωπον ἐπίθεσης.

Φύσα, τρελο-βαρδάρη, γιατὶ οἱ ὧρες
σου εἶναι λίγες κι' ἡ ἄνοιξη μοσκοβολάει.

Φορεῖδα [Β]

■

ΧΑΜΟΓΕΛΑ

Χαμογελῶ καθὼς βλέπω τὴ ρόδινη χαρά, νὰ διώχνῃ γρήγορα-γρήγορα τὰ μαῦρα σύγνεφα ποὺ τόλμησαν νὰ φανοῦν στὸν ἀνοιξιάτικο οὐρανό.

Χαμογελῶ καθὼς βλέπω τὴ δύναμη τῆς ζωῆς μεταμορφωμένη στὴν ἀνοιξιάτικη πνοή, νὰ φυτρώνῃ μέσα ἀπὸ τὸ χῶμα ποὺ χύθηκε χάμω, στὴν πόρτα τοῦ ὑπόγειου, ἀπὸ τὰ τσουβάλια τοῦ φόβου τῶν βομβαρδισμῶν... Ἀνθίσανε κιόλας τὰ λουλούδια τῆς νέας ζωῆς.

Χαμογελῶ καθὼς βλέπω τὴν κλαδεμένη ἀκακία, μὲ τὰ ξύλα της κουτσουρεμένα, ἄγρια, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ χωνέψῃ ὁ νοῦς μου τὸ πῶς, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ ξερὰ τοῦτα ξύλα, θ' ἀναδύσῃ μιὰ ζωή...

Ἕνα ξανάνοιωμα, μιὰ δύναμη νοιώθω καθὼς βλέπω καὶ σκέπτομαι ὅλα ταῦτα, – μιὰ Ἄνοιξη μοῦ γεμίζει τὴν ψυχή !

Νηρεὺς [Β']

■

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΣΟΝΕΤΤΟ

Σέχνα τὶς πίκρες σου . . , Τὸ χελιδόνι
Καὶ φέτο γύρισε . . . Δές, κελαϊδεῖ !
Πέπλους λουλούδινους γύρω σουάπλώνει
Πανώρια ἡ Ἄνοιξη. Μὲς στὸ βαθύ.
Τὸ ρέμα, ἀνάκουστον ὕμνο τὸ ἀηδόνι
—Χαρᾶς ξεχείλισμα—ψάλλει, κι' ἀνθεῖ
Χαρὰ τριγύρω σου, καθὼς φουντώνει
Στὸν κάμπο ὁλόδροση, καινούργια ζωή.
Μὲς στῶν χρωμάτων τὸ πανηγύρι,
Στὶς συναυλίες μύριων φωνῶν,
Ἀσ' τὴν ψυχή σου ν' ἀπαλογύρῃ
Σ' Ἄνοιξης ἄνθια—σ' ὄνειρα ἀγνῶν,
Ξέγνοιαστων χρόνων, ποὺχουν περάσει
Ἀσ' τὴν ψυχή σου νὰ ξαποστάσῃ...

Ντίνος Ζηρεώτης [Β']

■

ΟΝΕΙΡΟ...

Γλυκὸ ποῦταν τὸ σούρουπο, γλυκό,
Κι' ὁλόσπρα τὸ καράβι εἶχε πανιά,
Κι' εἶχε φτερά, κι' πάνω στὰ νερά,
Κυλοῦσε τὸ καράβι ὀνειρευτό...

Ἀγνάντια ἐκεῖ, σὰν ὅραμα ἡ ἀκτή,
Λευκὴ χαρά, μᾶς πρόσμενε κι' αὐτή...

Μὰ ἔφτασε ἡ νύχτα ἀργά, καὶ στοργικά
Τὰ θαμπωμένα βλέφαρα σφαλοῦν,
Μὴ χάδι ἀγγίξῃ τα, καὶ θυμηθοῦν
Ἕνα ὄνειρο ποὺ ἐθάφτη στὰ νερά...

Μυρσίνη [Β']

■

Ο ΠΛΑΤΑΝΟΣ

Στὸ σπίτι μας ἀπ' ὄξω τρέχει τραγουδώντας τὸ σιώνιο μοτίβο του, πότε πόνους παρόπονου καὶ πότε ρυθμοὺς ξώφρενης χαρᾶς, ὁ Ληθαῖος, ποὺ χωΐζει τὴν πόλη μας σὲ δυὸ καὶ ποὺ ἀπ' τὶς ὄχθες του, καθὼς ἡ ἱστορία ἀναφέρει, μάζευε γιατρευτικὰ βοτάνια ὁ θεὸς τῆς γιατρικῆς, ὁ Ἀσκληπιός.

Στὴν ἀπέναντι ὄχθη, ὕψωνε τὴν περήφανη κι' ἁπλωτὴ κορμοστασιά του ἕνας πλάτανος. Ἕνας πλάτανος θεόρατος, ποὺ ὅλοι στὸ σπίτι μας, ὡς κι' ἡ γιαγιά μου, τὸν θυμόταν ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ πάντα ἴδιος, ἀπ' τὰ παιδικά της χρόνια. Ἦτανε δηλαδὴ πολύχρονης, αἰώνιας ζωῆς. Θαυμάζαμε τὰ καλοκαίρια τις πλούσιες φυλλωσιές του καὶ δεχόμαστε τὶς πρῶτες νότες μελαγχολίας τὸ φθινόπωρο, σὰν ἄρχιζε νὰ σκορπᾷ τὰ κιτρινιασμένα του φύλλα. Τὸν χαιρόμαστε, τὸν θαυμάζαμε καὶ τὸν σεβόμαστε μικροὶ—μεγάλοι τὸν πλάτανο αὐτό.

Μὰ φέτος μπήκανε στὴν πορεία τῆς ζωῆς μας χρόνοι δίσεχτοι καὶ μῆνες ὀργισμένοι, καθὼς λέει καὶ τὸ δημοτικὸ τραγούδι μας. Καὶ κάποια μέρα, μέρα πένθιμη, κάμποσα τσεκούρια ποὺ τὰ κράταγαν χέρια ξεπαγιασμένα καὶ τρεμουλιάρικα, μὲ ἔντονες προσπάθειες, τὸν ξάπλωσαν κάτω νεκρὸ τὸν λεβεντοπλάτανό μας. Ἔπεσε μ' ἕνα τρομερὸ γδοῦπο, κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο τσεκούρια καὶ πριόνια καὶ κάθε λογῆς σύνεργα διαμελισμοῦ πέσανε πάνω του, σὰν ὅπως πέφτουν σὲ πτῶμα τὰ κοράκια. Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες τίποτ' ἄλλο δὲν ἔμεινε ἀπ' αὐτόν, πυρὰ λίγοι πόντοι ξύλου, ποὺ πρόβαλλε σὰν σταυρὸς μνημείου, ἀπ' τὴ γῆ.

Δὲν ξέρω τί ἐντύπωση ἔκανε στοὺς ἄλλους στὸ σπίτι ὁ ἀφανισμός του. Ἐγὼ ὅμως θὰ θυμᾶμαι σ' ὅλη μου τὴ ζωή, πὼς τὸ «κρὰκ» ποὺ ἔκανε καὶ ὁ γδοῦπος στὴν πτώση του ἤτανε σύγχρονα μ' ἕνα κρότο ὅμοιο τῆς καρδιᾶς μου κι' ἕνα γενικὸ κλονισμὸ ποὺ αἰσθάνθηκα, ποὺ δὲν ἤτανε φόβος, μὰ μιὰ ἀκαθόριστη εὐαισθησία, σὰν ἕνα ἐπικήδειο παράπονο γιὰ τὸ χαμό του, ποὺ ἂν δὲν ἐκδηλώθηκε καὶ ἐξωτερικά, εἶχε ὅμως ἀξία καὶ σημασία μεγάλη.

Ἡρακλῆς [Β']

■

Η ΡΑΚΕΤΑ

Ριγμένη στὴ βεράντα μὲ τρύπιο τὸ πλέγμα της, μὲ σάπιο τὸ ξύλο ἀπὸ τὶς βροχές, εἶχε καταντήσει ξετιναχτάρι ἡ καλοκαμωμένη ρακέτα τοῦ καλοῦ καιροῦ.

Βγαίνοντας νὰ παίξέψω κάτι ροῦχα ξεχασμένα στὴ βροχή, σκόνταψα πάνω της, τὴ σήκωσα καὶ τὴν πρόσεξα γιὰ πρώτη φορὰ ὕστερα ἀπ' τὸ ξέπεσμά της. Εἶχε ζήσει κι' αὐτὴ εὐτυχισμένες μέρες τότε ποὺ, ὁλοκαίνουργη στὴν πέτσινη θήκη της, περίμενε νὰ λάμψῃ στὸν ἥλιο μέσα στὸ τερραὶν καὶ τώρα ἕνα ράκος, δεῖγμα τῆς ἀνθρώπινης κατάπτωσης σὲ κάθε εὐγενικὴ ἀσχολία κυλιόταν μουχλιάζοντας κι' αὐτὴ μέσ' τὴν ἀνθρώπινη σαπίλα. Ποιὸς ἔχει καιρὸ ἢ μᾶλλον δρεξη ν' ἀσχοληθῆ μὲ κάτι π' ἀφορᾶ τὴν ἐξάσκηση τοῦ κορμιοῦ καὶ τοῦ μυαλοῦ του. Τοῦ χρησιμεύει πιὸ πολὺ ἡ ρακέτα γιὰ... ξετιναχτάρι καὶ ἴσως — ποιὸς ξέρει — ἀργότερα γιὰ... καύσιμη ὕλη...

Τὰ ροῦχα ξεχασμένα κρέμόταν στὸ σχοινὶ μούσκεμα, κλαίγοντας κι' αὐτὰ τὸ ξέπεσμα κάθε ἀνθρώπινης εὐγενικῆς ἀσχολίας.

Χιονοθύελλα [Β]

■

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τοτός :--Μαμά, ὁ Γιωργάκης μοῦδωσε ἕνα μπάτσο.

—Κι'ἐσὺ ἔπειτα τοῦ τὸν ἀνταπόδωσες;

—Ὄχι, τοῦ τὸν ἀνταπόδωσα πρὶν μὲ κτυπήσῃ !

Σκυριανόπουλο

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΥ ΕΡΑΝΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΤΟΜΗ ΤΟΥ Ν. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

6ον Δελτίον Εἰσφορῶν

Σταῦρος Βασιλείου	Δρ.	500
Γ. Κακριδῆς	»	1000
Γ. καὶ Π. Παυλάκης	»	400
Σβούρα	»	300
Ἀνυπόταχτο Ναυτάκι καὶ Τρελλὸς Σκοπευτής (γ' εἰσφ.)	»	200
Χρυσαυγὴ	»	300
Τάκης Ἀργυρίου	»	500
Π. Δ. Δημάκης	»	200
Σύλλογος «Δούκισσες»	»	250
Ἀνυπόταχτο Ναυτάκι καὶ Τρελλὸς Σκοπευτής (δ' εἰσφ.)	»	200
	Δρ.	3.850
Προηγούμεναι εἰσφοραὶ κατὰ τὸ 5ον Δελτίον	»	11.466
Ἐν ὅλῳ μέχρι 25.4.42	Δρ.	15.316

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ

■

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 22 Ἀπριλίου 1942

Τὸ φυλλάδιο τοῦτο, τελευταῖο τοῦ Ἀπριλίου, θὰ τυπωθῆ ἐγκαίρως ὥστε νὰ τὸ λάβετε μὲ καθυστέρηση μιᾶς μόνο ἑβδομάδος. Τὸ ἑπόμενο, πρῶτο τοῦ Μαΐου, θὰ τυπωθῆ νωρίτερα ὥστε νὰ τὸ λάβετε, ἐλπίζω, στὴν ἡμέρα του. Πλησιάζω, βλέπετε, νὰ ἐνημερωθῶ—πολὺ εὐχάριστο καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ σᾶς . . Ὅσο γιὰ τὰ δωδεκασέλιδα, ποὺ ἀναπληρώνουν τὶς σελίδες ποὺ ἔλειψαν, αὐτὰ καθὼς εἴπαμε, θὰ σταματήσουν στὸ 23ο φυλλάδιο, κι' ἀπὸ τὸ 24ο θἀρχίσουν πάλι τὰ τακτικὰ ὀκτασέλιδα.

Τώρα, γιὰ τοὺς Διαγωνισμοὺς μας. Οἱ Καλοκαιρινοὶ τοῦ 1942 μποροῦν νἀρχίσουν κι' ἀπὸ τὸ Μάϊο, ἀφοῦ τὰ σχολεῖα εἶναι κλειστὰ κι' ἔχετε διακοπὲς ὅπως τὸ καλοκαίρι. Ἀλλὰ συγχρόνως πρέπει νὰ δημοσιεύουνται καὶ τ' Ἀποτελέσματα τῶν περσινῶν. Ἔτσι τ' Ἀποτελέσματα κι' οἱ προκηρύξεις θὰ ἐναλλάσσωνται. Στὸ ἕνα φυλλάδιο θἄχουμε ἀποτελέσματα ἑνὸς περσινοῦ Διαγωνισμοῦ, καὶ στὸ ἄλλο Προκήρυξη ἑνὸς νέου. Κι' αὐτὸ θὰ ἐξακολουθήσῃ ὡς τὸ Σεπτέμβριο, ὅταν θἀνοίξουν τὰ σχολεῖα. Ὅσο γιὰ κείνους ποὺ πηγαίνουν σὲ ἰδιωτικὰ ἢ σὲ ἀνώτερα, κι' αὐτοὶ θὰ μποροῦν νὰ λάβουν μέρος, γιατὶ ἡ προθεσμία τοῦ Διαγωνισμοῦ θὰ εἶναι μακρὰ καὶ θἄχουν καιρὸ νὰ γράψουν τὶς ἀπαντήσεις τους μετὰ τὶς ἐξετάσεις,

Νὰ σοῦ ἐξηγήσω, ***Διγνοπέταχτε***: τὰ ψευδώνυμα ποὺ ἐγκρίνω, νέα κι' ἀνανεώσεις, εἶναι τόσο πολλά, ὥστε δὲν μπορῶ νὰ δημοσιεύω στὴ στήλη τῶν Ἐγκρίσεων παρ' ἀπὸ λίγα σὲ κάθε φυλλάδιο. Συμβαίνει ὅμως πολλὲς φορὲς νἀπαντῶ σ' ἕναν στὴν ἀλληλογραφία μὲ τὸ νέο ψευδώνυμο ποὺ τοῦ ἐνέκρινα, καὶ ποὺ τὸ βλέπω στὸ γράμμα του χωρὶς νὰ ἔχει φανεῖ ἀκόμα στὶς Ἐγκρίσεις, ὅπως συνέβη καὶ μὲ σένα. Ζητεῖς καὶ τὸν «μηχανισμὸ» τοῦ Γρίφου. Ὁ Γρίφος ἀποτελεῖται ἀπὸ «εἰκόνες» ἢ «σχήματα», κωμωμένα μὲ γράμματα, γραμμές, σημεῖα διάφορα ποὺ διαβάζουνται κατά τινα τρόπο, καὶ μὲ τὶς λέξεις ποὺ ἀκοῦμε διαβάζοντας τὸ σχῆμα, ἀποτελοῦμε μιὰ φράση· χωρὶς ὀρθογραφία, μόνο μὲ τὴν προφορά. Ἕνα παράδειγμα :

κο α
η 6 κο κο α α
ρον γ
κο κο α α
κο α

Αὐτὰ διαβάζονται ἔτσι : ***η ἕξ, εἷς κο ρον γ' ἕνα*** (δηλαδὴ ***ρον*** μέσα σὲ ***κο*** καὶ γ μέσα σὲ α). Οἱ λέξεις αὐτές, συνδυαζόμενες, ἀποτελοῦν χωρὶς ὀρθογραφία τὴ φράση «***ἡ ἕξις κόρον γεννᾷ***» ποὺ εἶναι ἡ λύση τοῦ Γρίφου. Ἀλλὰ τὰ σχήματα εἶναι ἄπειρα καὶ κατὰ πολλοὺς τρόπους μπορεῖ νὰ διαβασθῆ τὸ καθένα. Ἔτσι, ὅσα παραδείγματα κι' ἂν σοῦ ἔφερνα—καὶ ποῦ τόπος—δὲν θὰ καταλάβαινες στὴν ἐντέλεια τὸν μηχανισμό. Ὁ καλύτερος τρόπος εἶναι νὰ κοιτάξῃς Γρίφους σὲ παλιά μου φυλλάδια καὶ νὰ τοὺς παραβάλλῃς μὲ τὶς δημοσιευμένες λύσεις τους, ὅπου σημειώνεται πάντα ἐν παρανθέσει πῶς διαβάζεται κάθε σχῆμα, κάθε εἰκόνα.

Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια, ***Φιλέλλην***. Ἰδιαίτερα μὲ συγκίνησε ἡ φράση σου, πὼς, ὅταν μὲ παίρνῃς στὰ χέρια σου, σοῦ φαίνεται πὼς ἐγγίζῃς, ὄχι ἕνα φύλλο χαρτί, παρὰ ἕνα ζωντανὸ ἄνθρωπο. Εἶναι γιατὶ μάγαπᾶς ἀληθινὰ καὶ γιατὶ νοιώθεις τὴν ψυχή μου, ὅπως ὅλοι ὅσοι μάγαποῦν... Μὲ ρωτᾷς τί λογοτεχνικὰ βιβλία πρέπει νὰ διαβάσῃς στὴν ἀπελπιστικὴ ἐρημιὰ τοῦ Φαλήρου. Ναί, διαβάζοντας, δὲν θὰ αἰσθάνεσαι πιὰ τὸν ἑαυτό σου τόσο μονάχο. Σοῦ συσταίνω τὴ δική μας, πρὸ πάντων, λογοτεχνία καὶ κατόπι τὴν ξένη. Δὲν ξέρω ὅμως τί προτιμᾷς, ποίησιν ἢ πεζογραφία ; Ἐσὺ θὰ ξέρῃς τὰ γούστα σου.

Καὶ σύ, ***Ἀτρόμητε Ἀερομάχε***, γιὰ τὸ ἴδιο σχεδὸν πρᾶγμα μὲ ρωτᾷς. Μὰ ναί, συγγραφεῖς ἀξιν τὸν Δοστογιέφσκι, τὸν Γκόρκυ, τὸν Σαίξπηρ, τὸν Ἀντρέγιεφ, τὸν Ζολᾶ, τὸ Δάντη, δὲν εἶναι γιὰ τὴν ἡλικία σου, ἀφοῦ εἶσαι μόνο 14 χρόνων. Γι' αὐτὸ δὲν κατάλαβες καὶ «πολλὰ πράγματα» ἀπ' αὐτούς. Περισσότερο θὰ καταλάβαινες ἀπὸ τὸν Δουμᾶ (πατέρα) καὶ τὸν Οὐγκώ. Σοῦ συσταίνω τὸν «Δουκᾶ Λάρα» τοῦ Βικέλα, τὴν «Ἀδελφούλα μου» τοῦ Ξενοπούλου κι' ὅλα τὰ βιβλία τῆς Πηνελόπης Δέλτα. Αὐτὰ θὰ τὰ καταλάβαινες τέλεια, ὁλοκληρωτικά. Τὸ γράμμα σου εἶναι παλιὸ καὶ τώρα δέβαια θὰ σηκώθηκες ἀπ' τὸ κρεββάτι, ὅπου ἀναγκάσθηκες νὰ μείνῃς ἀπάνω ἀπὸ δυὸ μῆνες. Μὲ γειὰ λοιπὸν τώρα καὶ μὲ χαρά.

Ὡραίας Ἐπιστολᾶς μοῦ ἔστειλαν κι' οἱ ἑξῆς: ***Ἠλέκτρα*** (εἶσαι δικαιολογημένη, πάντως φτάνει ποὺ δὲν μὲ ξέχασες καὶ μπορῶ νὰ ἐλπίζω πὼς τώρα πᾶλι θὰ μοῦ γράψῃς τακτικά). ***Δικουδίτσα*** (χαίρω πολὺ· ὦ, δὲν εἶσαι καθόλου μικρὴ γιὰ τὴν κίνησιν· πολλὲς ἄλλες στὴν ἡλικία σου λαβαίνουν μέρος, καὶ μικρότερες ἀκόμα· τώρα περιμένω καὶ τὸ «μεγάαλο»), ***Πιόβη*** (καὶ σὺ τὰ λὲς ὡραῖα γιὰ τὸν Καμπούρογλου· τώρα βλέπω πόσο ἀγαπητός εἶναι στὸν διαπλασόκοσμο·) ***Δέγαιοπελαγίτης*** (εὐχαρίστως διάβασα τὶς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴ Σκύρο· τἄλλα τὰ ἔλαβα ὑπὸ σημείωση, ἀλλὰ... δὲν λέγω τίποτα·) ***Χιωτοπούλα*** (πολὺ ὄμορφο τὸ πρῶτο σου γράμμα, μικρούλα μου νέα φίλη· κι' ὁ ἀνορθογραφίες του ἀκόμα χαριτωμένες· ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά) ***Ἀφρὸς*** (ναί, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο δὲν ἔχεις φρόβο νὰ σοῦ τὸ ἀλλάξῃ κανένας· κι' εἶναι πολὺ ὡραῖο, ὥστε νὰ μὴ τὸ ἀλλάξῃς οὔτε σύ· τί «ἐπεισόδιο» εἶχες τὴν ἀλησμόνητη ἐκείνη ἡμέρα στὸ γραφεῖο μου ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα· πάντως, περασμένο—ξεχασμένο) ***Ἀτρόμητος Ἀερομάχος*** (στὸ ἄλλο σου γράμμα ἀπαντῶ παραπάνω· κι' αὐτὸ ποὺ ἔλαβα κατόπι, ἐπίσης ὡραῖο κι' ἐνδιαφέρον· ναί, ὅταν τὸ γράμμα τὸ ρίχνῃς στὸ γραμματοκιβωτιό μου, μπορεῖ νἄχῃ μέσα καὶ χρήματα· εἶναι ἀσφαλῆ·) ***Στρατιώτης*** (τά κομμάτια γιὰ τὴ Σ.Υ.Σ. πρέπει νὰ εἶναι γραμμένα στὴ γλῶσσα ποὺ μεταχειρίζουμαι κι' ἐγώ, δηλαδὴ μιὰ δημοτικὴ ἁπλή, ὁμοιόμορφη, κανονισμένη, ὅσο γίνεται τουλάχιστο· ἡ «διάλεκτος» τῶν ἐφημερίδων εἶναι ἀκανόνιστη, ἀνακατωμένη, ἐπομένως καθόλου λογοτεχνική.) ***Ἄτρωτος*** (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς ὅταν εὐκαιρῆς· εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τόσο καλὰ λόγια· ναί, κι' ὁ κ. Φαίδων εἶναι «μέλος τοῦ σπιτικοῦ μου» σὰ στενός μου συγγενής·) ***Ἔλλην*** (δὲν ξέρω στὴ Θεσσαλονίκη, ἀλλὰ ἐδῶ ἡ ἄνοιξη ἔχει πιὰ ἐγκατασταθῆ δριστικά· ναί, πάντοτε λογάριαζα νὰ ἐκδώσω μιὰ μικρὴ Παιδικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια, ἀλλὰ τὸ σχέδιο τότε ματαιώθηκε καὶ σήμερα δὲν εἶναι καιρὸς νὰ πραγματοποιηθῆ· ἄλλωστε στὸ μεταξὺ ἔχουν ἐκδοθεῖ καὶ μικρὲς Ἐγκυκλοπαίδειες—τοῦ Ἐλευθερουδάκη π.χ. —πολὺ κατάλληλες καὶ γιὰ παιδιά·) ***Φίλος τοῦ Βιβλίου*** (καθόλου δὲν μὲ κούρασε τὸ τόσο εὐανάγνωστο γράμμα σου· ὦ, καὶ μόνο ἐγὼ δὲν φταίω γιὰ τὴν «ἀργοπορία», ἀλλὰ τὰ ἐμπόδια ποὺ ἀπαριθμεῖς, καὶ ποὺ ἂν μερικὰ—εὐτυχῶς—ἐπέρασαν, ἄλλα —δυστυχῶς—μένουν ἀκόμα· σ' εὐχαριστῶ ἀπείρως γιὰ τὰ ,ἕξῃ ὧς τώρα ξεσπαθώματά σου καὶ τὴν ὑπόσχεσή πὼς θὰ μοῦ κάμῃς καὶ ἄλλα πολλά· ὡρισμένως εἶσαι ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους φίλους μου· ἔλαβα καὶ τὴ Συλλογή σου κι' ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο—εἶναι ἡ σειρά της—θἀρχίσω νὰ σοῦ δημοσιεύω) τέως ***Ρασπουτίν*** (αὐτὸ εἶναι πιὰ ἀκατάλληλο, τὸ ***Ἡρακλῆς*** δὲν τὸ εἶχες ἀνανεώσει καὶ τὸ ἔδωσα σ' ἄλλον, ὥστε θὰ σοῦ ἐγκρίνω τὸ ***Ἥλιος Αὐγενός*** κ' ἐσημείωσα κιόλα στὴ Συλλογή σου, ποὺ ἡ σειρά της θἀρθῆ στὸ μεθεπόμενο· ἂν, τώρα, θὰ θυμηθῶ νὰ τὸ σημειώσω καὶ στὶς ἄλλες σου ἀπαντήσεις, δὲν σοῦ ἐγγυῶμαι·) ***Φίλος τοῦ Βιβλίου*** (σοῦ εἶχα ἀπαντήσει στὸ προηγούμενο, ὅταν ἔλαβα καὶ τὸ ἀπό 5 Ἀπριλίου· ναί, σ' αὐτὸ τὸ διάστημα τὰ ξεσπαθώματά σου ἔγιναν δεκατρία· κι' ὄχι μόνο αὐτό, παρὰ ἔκαμες καὶ νὰ πληρώσουν τὸ συμπλήρωμα ὅλοι ὅσοι γράφτηκαν ἀπὸ σένα· πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω ;) ***Ἄρης*** (ναί, ὁ χειμώνας πέρασε, ἀλλὰ κανένας δὲν θὰ σὸ ξεχάσῃ, ἦταν τόσο ἐξαιρετικὰ δριμύς ! οἱ τελευταῖες σου λύσεις εἶναι τοῦ 48ου ὥστε ἀπὸ τὸ 49ο θὰ ξαναρχίσῃς νὰ στέλνῃς) ***Εὔθυμος*** (μὴν ἀνησυχῆς· τὰ παλιά μου αὐτὰ φυλλάδια ποὺ τα μεταχειρίζουμαι κάποτε γιὰ περιτύλιγμα νέων, εἶναι χαλασμένα, σχισμένα, κακοτυπωμένα, ποὺ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ τὰ χρησιμοποιήσω οὔτε γιὰ τόμους οὔτε γι' ἀνταλλακτικά· κάθε φορά, ὁλόπεις, στὸ πιεστήριο χαλοῦν μερικὰ φυλλάδια· αὐτὰ γίνονται περιτυλίγματα.) ***Σκυριανόπουλο*** (δὲν ξέρω σὲ ποιὰ περίσταση ἀναφέρεται ἡ φράση, ἀλλὰ «χεὶρ ἄφευκτος» σημαίνει χέρι ἄφευκτο ἢ ἀλάθητο, δηλαδὴ ποὺ ὅ,τι πιάνει δὲν τἀφίνει νὰ φύγῃ—τὸ κρατεῖ καλὰ—ἢ σ' ὅ,τι κάνει δὲν ἔχει λάθος· τὸ 1941 ἡ συνδρομή μου ἦταν δρ. 150· δὲν μπορεῖς νὰ λογαριάσῃς πόσα πρέπει νὰ πληρώσῃ ἕνας ὀφειλέτης τοῦ 1941 γιὰ 9 μῆνες ; ἀλήθεια, εἶναι πολὺ ἐπίκαιρη ἡ παροιμία ποὺ θύμισε ὁ κ. Π. Σαφερλῆς τότε ποῦ οἱ

τοῖχοι μοῦ εἶχαν γεμίσει πάλι ἀπὸ ἐπιγραφές: «τοῦ ζουρλοῦ τὸ χαρτὶ εἶναι ὁ τοῖχος»') ***Χρυσόπτερος Ἀετὸς*** (καὶ μένα μᾶρέσει πού βοήθεις τὸν πατέρα σου σὰν ἕνας «πραγματικὸς ὑπάλληλος» τοῦ γραφείου του· μπράβο, παιδί μου! ἄ, ναί. πολὺ κατάλληλα καὶ τὰ βιβλία τοῦ Σ. Μελᾶ. «Ὁ γέρος τοῦ Μωριᾶ», καὶ «Ναύαρχος Μιαούλης», καθὼς κι' ὁ «Γιός τῆς Καλογριᾶς» τῆς Σίτσας Καραϊσκάκη') ***Πληγωμένος Ἱππότης*** (εὐχομαι κάθε εὐδοκίμηση στὸ Σύλλογό σας· ὁ χωρισμὸς τῶν ἀγοριῶν ἀπὸ τα κορίτσια στὸ Πένταθλο, τί σ' ἐμποδίζει νὰ διαγωνισθῆς μὲ τἀγόρια καὶ νὰ πάρῃς «κάνα βραβεῖο»; μὴ ἐννοεῖς τὴν κατάργηση τῆς Μικρῆς Τάξης;)

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΕΤΑΙ

τὸ συμπλήρωμα τῆς συνδρομῆς τοῦ 1942. Ἡ Α' ἑξαμηνία λήγει τὴν 31 Μαΐου.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀναγνεώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα. δρ. 50.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1942. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ ἀ. ἀνήκουν σὲ ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Κυκλαμιά, κ. (ΚΘ), Δυὸ Μικροῦλες, κ. (ΒΖ). Χ—9. ἀ. (ΠΚ). Ἀετιδεύς, ἀ. (Χ). Πασαλιμανιώτης, ἀ. (ΣΔ) Ζεὺς τῆς Δωδώνης, α. (ΦΜ). Ροδοκοκκινούλα, κ. (ΒΠ). Μουμού, κ. (ΖΤ). Ἄγνωστος Στρατιώτης, ἀ. (ΑΚ). Ἀνθάκι, κ. (ΜΤ). Στωϊκός, ἀ. (ΠΚ). Σημαιοφόρος, ἀ. (ΔΚ). Νεαρὸ Ἀτθίς, κ. (ΙΖ). Τεμπελόσκυλο, κ. (ΡΠ). Εὔοσμο Γιασεμί, κ. (ΑΠ). Δίανθος, ἀ. (ΑΚ). Εὔθυμη Καλλιθεᾶτις, κ. (ΣΤ). Δέσπω. κ. (ΔΘ). Σύριγξ, κ. (ΕΚ). Σουσουράδα, κ. (ΣΔ). Ἀνάλατη, κ. (ΜΧ). Διαρκὴς Παραφωνία, κ. (ΑΚ). Ὑπερίων, ἀ. (ΘΥ). Γαλάτεια, κ. (ΧΡ). Λουλούδι τῶν Ἀνοιχτοκάρδων, κ. (ΙΧ). Ἀγριοβιολέττα κ. (ΟΜ). Μελιαχροινὴ Ἀμαζών. κ. (ΑΓ). Νυκτερινὴ Ὀπτασία, κ. (ΑΣ). Σίμων, ἀ. (ΣΞ). Τρελλὴ Πιτσιρίκα κ. (ΤΘ). Ὀνειροπόλος Ποιητής, ἀ. (ΗΠ). Λευκὴ Ἄρκτος, κ. (ΧΜ). Παραπονιάρης, ἀ. (ΒΠ). Γραμματοσυλλέκτης, ἀ. (ΙΖ). Ἠσυχο Ἀκρογιάλι, κ. (ΕΓ). Χρυσὴ Φλόγα, κ. (ΚΒ). Γαλάζια Φλόγα, κ. (ΜΟ). Ξανθὸς Καβαλλάρης, ἀ. (;;). Βαρκάρης, ἀ. (ΑΣ). Νοσταλγός, ἀ. (!!). Ἄστρο τῆς Εὐτυχίας, κ. (ΗΣ). Συγγνώμην κ. (!!). Σπαρτολούλουδο, κ. (ΜΔ). Δόξα τῶν Ἀνοιχτοκάρδων, κ. (ΕΜ). Γελασίνα, κ. (ΑΒ). Πούλουλο, κ. (ΚΚ). Χαμοκέρασο, κ. (ΜΣ). Καραμπαμπᾶς, ἀ. (ΧΚ). Ἐρύμανθος, ἀ. (ΓΧ). Ἄσπρο Γατάκι, κ. (ΦΚ). Δικέφαλος, ἀ. (ΙΕ). Κισσαμίτης, ἀ. (ΜΜ).

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Μυκῆνες» τ. ***Μυκηναίου***.—«Ἔλεγειο» τ. Ν.Π.—«Τὸ καλύβι» τ. ***Φιλήμονος***.— Μαριανθέττα» τ. ***Παροδίτη*** —«Λουλούδια» τ. ***Σκανδαλιάρας***.—«Τρελλὸ τραγούδι» τ. ***Φήμιου***.—«Τὸ καλυβάκι» τ. ***Δημυγδαλιᾶς***.—«Ἀνάστασις» τ. ***Μ. Μπότσαρη***.—«Πρὸς τὸν Γολγοθᾶ» τ. ***Κώνας Δίζας*** —«Ὁ Μάρτης» τ. ***Νηρέως***.—«Πασχαλινὴ περιπέτεια» τ. ***Μάριου***.—«Ζωή» τ. Α.Χ.—«Τὸ προσκύνημά μου» τ. ***Ὀδυσσέως***.—«Τί βλέπω» τ. ***Ἀγνούλας***.—«Φαντασία» τ ***Λουδοβίκου***.—«Τὸ πράσαμα τῶν Δήδρων» τ. ***Κάποιου Μάγου***.—«Ἀτίτλο» τ. ***Πλην. Ἀετοῦ***.—«Μάθημα πιάνου» τ. ***Μονάκριβης***.—«Τὸ χωριό μου» τ. ***Λογοτέχνη***.—«Ἐνθύμησες» τ. ***Ἄστρου τ. Αὐγῆς***.—«Παραμονή» τ. ***Μαρίας Μελογχολικῆς***.—«Στιγμιότυπα» τ. ***Φούλη***.—«Θάνατος φύλλου» τ. ***Ἀθάνατης Λύρας***.—«Ἡ μάννα» τ. ***Πασαλιμανιώτη***.—«Ἡ νύχτα» τ. ***Πρασινομάτας***.—«Χειμωνιάτικο βράδυ» τ. ***Ἐ. Ἰδεώδους***—«Ράκη» τ. ***Ἀθ. Ἕλληνος***.—«Ἡρωϊκὴ Ἔξοδος» τ. Δ. Α.Μ. «Κουβεντούλα» τ. ***Μυρίνης***.—«Ἐλπίδα» τ. ***Φιλομούσου***.—«Ἀδυή» τ. ***Ἐ. Ἰδεώδους***.—Θὰ ἐξακολουθήσω.

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Σενοφῶντα Ι. Σπύρου*** (ἔλαβα τὴν ἐπιταγὴ καὶ τὸ γράμμα τῆς μαμμᾶς καὶ σ' ἐνέγραψα ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου· τὰ φυλλάδια τὰ ἔστειλα ὅλα ἀξαρχῆς καὶ πιστεύω νὰ τὰ ἔλαβες· ἡ μαμμά, σὰν παλιὰ Διαπλασοπούλα, θὰ σὲ βοηθῇ βέβαια νὰ καταγίνεσαι μαζί μου καὶ θὰ σοῦ μεταδώσῃ τὴν ἀγάπη ποὺ μοῦ εἶχε, γιὰ νὰ διακριθῆς μιὰ μέρα στὰ διαπλασόπουλα, γιατί τώρα εἶναι ἀκόμα μικρούλης·) ***Νιόβην*** (καὶ νὰ ἰδῇς ποὺ τὴν πίστεψα τὴν Πρωταπριλιά σου, γιατί τὴν ἡμέρα ποὺ ἔλαβα τὸ γράμμα σου καὶ τὸ χαρτάκι δῆθεν μὲ τὴ σκόνη, ἤμουν συναχωμένη· ἀλλὰ δὲν πειράζει, καὶ χωρὶς τὸ φάρμακό σου τὸ συνάχι μοῦ πέρασε· ὥστε... καὶ τοῦ χρόνου.) ***Ἰδομενέα*** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν πασχαλιάτικη κάρτα.) ***Εὐαγγελίαν*** Ἀθ. ***Καραλῆ*** (πολὺ εὐχαρίστως, ἀλλὰ γιὰ νὰ σοῦ ἐγκριθῇ ψευδώνυμο, πρέπει νὰ στείλῃς 50 δραχμὲς καὶ νὰ μοῦ ξαναγράψῃς αὐτὰ ποὺ προτείνεις.) ***Ἕλληνα*** (ἔλαβα καὶ τὸ ἀπὸ 3 Ἀπριλίου· ὁ Σύλλογός σας εἶναι ἀξιέπαινος ποὺ ἀφιέρωσε μιὰ φιλολογικὴ βραδιὰ στὴ μνήμη τῶν μεγάλων νεκρῶν Καμπούρογλου καὶ Γρυπάρη.) ***Λογοτέχνην, Νέλε, Πληγωμένον Ἀετὸν*** κ.τ.λ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 297ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 25 Ἰουνίου.

142. Δεξίγριφος

Θεὶ τοῦ 'Ολύμπου ὥραία
Κάνει καλὴ παρέα
Μὲ τοῦ Ἀλεξάνδρου στρατηγό.
Κι' ἡ ἕνωση αὐτὴ δίνει
—Μὴ σοῦρθη... σκοτοδίνη!—
Ἀρχαῖο φιλόσοφο τρανό.

Μιχρὲς Διαβολᾶκος

143. Συλλαβόγριφος

Δυὸ νότες πᾶν' μαζὶ
Καὶ κάνουν παραχρῆμα
Τοῦ παπουτσιοῦ σου τμῆμα,
Στὴ γλῶσσα τὴν κοινή.

Ποιητὴς

144. Μεταγραμματισμὸς

Λουλουδάκι εἶμαι ὡραῖο,
Μ' ἂν τὸ νῖ τὸ κάνῃς σῖ,
Στὸ νησόσπαρτο τὸ Αἰγαῖο
Μικρὸ γίνουμαι νησί.

Τετράγωνον Εὐφυΐας

145. Αἴνιγμα

Ἀρχαία βασίλισσα τὸ θηλυκό μου,
Κάποιο ἀκρωτήρι τὸ οὐδέτερό μου.

Ἔβερεστ

146. Πυραμὶς μετὰ Ρόμβου

\+ =Σύμφωνον
+++ =Στοιχεῖον
+++++ =Χώρα Μ. Ἀσίας.
* * * =Πόλις Θεσσαλίας
* * * * =Πόλις τ. Ἀττικῆς

Εἰς τὸν Ρόμβον, οἱ σταυροί, ὁριζοντίως καὶ καθέτως: σύμφωνον, στοιχεῖον, χώρα τῆς Μ. Ἀσίας, αἰσθητήριον, φωνῆεν.

Μόνα - Λίζα

147. Κρυπτογραφικὸν

12345678 =Ἀρχαῖος Ναύαρχος.
26742183 =Βυζ. μουσικὸν ὄργανον.
34564185 =Εἶδος ὑποδήματος.
4526783 =Δὲν ἔχει νερόν.
548234 =Πόλις μακεδονική
645483 =Βασιλεὺς τοῦ Ἄργους.
78145683 =Θρυλικὸς μεσαιωνικ. ἥρως.
8274583 =Πλανήτης.

Ἀγύριστο Κεφάλι

148. Μισαὶ Λέξεις

— δα, —ωρ, —ία

Αἱ λέξεις αὗται εἶναι χωρισμέναι ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον των. Τὰ ζητούμενα πρῶτα γράμματα ἑκάστης, ἑνούμενα, ἀποτελοῦν χώραν τῆς Ἀφρικῆς.

Ἑλληνικὴ Ἐλευθερία

149. Διπλὸ κεφάλι μετὰ Φωνηεντολίπου

ἥλος, ὅλος, ὅσος, ὕψος, ὁμὰς

Εἰς τὰς ἀνωτέρω λέξεις θὰ προστεθῇ ἀπὸ ἓν γράμμα ὡς κεφαλή καὶ θὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι, ταχυκὰ τῶν ὁποίων θὰ ἀποτελέσουν Φωνηεντόλιπον τύπου:

* * * * * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Δεξαμενὴ Ἑλλάς

150. Γρίφος

χου
χου χου
χου χου χου
χου καὶ νὰ πελ εφ
χου χου χου
χου

Ἀγύριστο Κεφάλι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 47 καὶ 48

450. Ὑπερηφάνεια (ὑπέρ, Ἴφ. ἀνία. —451. Σύμη (σῖ. μῖ).—452. ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ 453—458, Διὰ τοῦ Φ Γ Π Μ Η ἴον: ἅγιον, ***Ὠδεῖον***, Α Γ Η Σ Ι Α Λ Ο Σ ***ποῖον, κρανίον, πυ-*** Ι Σ Ν Σ Ο ***ρεῖον***.—459. ΗΜΙΣΠΙΝΘΗΡΕΣ ΟΝΟΣ (Μονή, Ἴσ- Τ Α Η Η Η μήνη, ὅμοιος, νῆσος, ΙΜΑΣ,ΡΗΓΑΣ σμῆνος).—460. ***Οὐκ*** Ω Ο Ε Α Α ***ἐπιθυμήσεις ὅσα τῷ*** ΝΗ ΣΟΣ,ΗΣΑΥ ***πλησίον σου ἐστί***(οὐκ ἐπὶ θῇ, μῖ σ' ις, ο σ'α, τό, πλ εἰς ἴον, σοῦ ἐς τί).

461. Μηχανὴ (μὴ χάνῃ ς).—462. Σκληρός, ἄκληρος.—463. Σύλλας - λύσσα.

464.
ΑΡΑΜΑ
ΑΑΜΑΡΠΑ
ΑΙΩΡΑΧΑΙΑ
ΑΤΟΣΣΑΙΓΙΝΑ
ΑΙΝΙΓΜΑΛΣΑΤΙΑ
ΑΙΘΙΟΠΙΑΤΤΑΛΕΙΑ
ΑΝΔΡΟΜΕΔΑΚΑΡΝΑΝΙΑ

465. ΑΛΦΕΙΟΣ (λαλιά, φλοιός, ἔλαφος, Ἰόλαος, ὄφις, σέλας).—466. ***Ἄφετε τὰ παιδιὰ ἔλθεῖν πρός με.*** (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τῶν κάτω δεξιᾷ μαιανδροειδῶς).—467. ***Ὁ μένων ἐν ἐμοὶ κἀγὼ ἐν αὐτῷ*** (ο μὲ νον, ἐν μῖ, κα, γο ἐν ἀφ, τό).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Οἱ νέοι ὅροι: Δὲν δημοσιεύεται Ἀγγελία μεγαλυτέρα τῶν 15 στίχων, καὶ μόνον μία τοῦ καθενὸς εἰς κάθε φύλλον. Τιμολόγιον: Ἕως δέκα τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα, δρ. 20. Πέραν τῶν δέκα λέξεων, 2 δρ. ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ, 3 δρ. μὲ παχέα καὶ 4 δρ. μὲ κεφαλαῖα. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 10.

[ΜΒ'-646]

Μπαίνοντας στὴν κίνηση σᾶς χαιρετῶ. Ἀλληλογραφῶ μ' ὅλον τὸν Διαπλασόκοσμο. ***Διεύθυνση:*** Μυρίνα Μπράουν, Ἑρμοῦ 2, Ἀθήνας, διὰ ΣΥΘΑΙΤΗΝ

[ΜΒ'-647]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση σᾶς χαιρετῶ ὅλους-ες. Ἀλληλογραφῶ. Στεῖλατε εἰς Κωνστ)νον Σκαρπέτην, Βέλλα - Κορινθίας.

Ὀλόδροσο Βοτάνι

[ΜΒ'-648]

Ἕνα γράμμα ἢ Μ. Μ. ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ «Περιστοκοπίου» θὰ μ' εὐχαριστοῦσε πολύ. Περιμένω. Μ. Β.' 198, Δ]σις μου.

Μιράλδα Πέρση

[ΜΒ'-649]

«ΝΙΚΗ-ΕΛΛΑΣ» ΑΘΗΝΩΝ. Τὴν εἰσήγησή σας ***Ζάχαρης*** γιὰ τὴ Μουσική (Φεβρουάριος-Μάρτιος) ἀκολούθησε σὲ ἐντελῶς ἐνδοσυλλογικὸ περιβάλλον ἡ ἀξιέπαινη ἐργασία τοῦ Ρίψαπι γιὰ τὸν «Μπετόβεν» (Μάρτιος). Τὸ κεφάλαιο τῆς «Μουσικῆς» θὰ κλείσῃ μὲ δύο ἀκόμη ἀμιλίες. (Ἀπρίλιος).

[ΜΒ'-650]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση τῆς «Διαπλάσεως» χώνω τὴ μύτη μου παντοῦ. ***Πελταστὴς*** = Λεων. Θαλασσινός τοῦ συλλόγου «Μεγάλη Ἑλλάς». Πελταστή, πάει ἡ πανοπλία σου!!!

Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους-ες. Δ]σις: Κον Ἀτκὸν Μπαλαμπανιάν, Ἑσπερίδων 113, Καλλιθέα, διὰ:

Ζιξάνιον τῆς Καλλιθέας

[ΜΒ'-651]

Ἀπωλέσθη ***Παμφούτιος Ἱππάμενο Φρούριο*** ἐστάλη πρὸς ἀναγνώρισιν.

Ἀντίλαλος τοῦ Λόγγου

[ΜΒ'-652]

Πῦρρε, πῶς πάει, τέκνον μου, ἡ κεραμίδα;

ΑΚΑΚΙΟΣ

[ΜΒ'-653]

Εὐχαριστοῦμε ὅλα τὰ εὐγενικὰ διαπλασόπουλα ποὺ ἦρθαν στὴ συγκέντρωσή μας. Μᾶς χάρισαν ἓν' ἀλησμόνητο ἀπόγεμα.

Δρυώ, Νιόβη

[ΜΒ'-654]

Προσγειούμενος εἰς τὸ Διαπλασιακὸ ἀεροδρόμιο ἐξαπολύω θοραβῶδεις χαιρετισμούς.

ΠΤΑΜΕΝΟ ΦΡΟΥΡΙΟ

[ΜΒ'-655]

ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ, ΑΓΙΑΜΕ, ΑΝΥΠΟΤΑΧΤΟ κλπ. *γιὰ τὶς Πασχαλιάτικες εὐχὲς εὐχαριστῶ θερμά.*

ΓΕΛΑΣΤΟΣ ΑΝΤΙΠΑΟΙΑΡΧΟΣ

[ΜΒ'-656]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΘΗΝΑΙΟΙ» ***Προσοχή! Προσοχή!***

[ΜΒ'—478]

Περιμένουμε ἀπαντήσεις ἀπ' ὅλα τὰ διαπλασόπουλα καὶ διαπλασοσοῦλες.

Στὸ ἀγαπητὸ μέλος μας ***Μορφέα*** εὐχόμαστε περαστικά.

[ΜΒ'-657]

Λακεδαιμόνιε καὶ λοιποὶ πρόμαχοι. Πῶς;

ΧΡΥΣΟΠΤΕΡΟΣ ΑΕΤΟΣ τῆς «ΧΑΡΑΥΓΗΣ»

[ΜΒ'-658]

Ποντικάκι, ἀπὸ πότε ἀρχισες νὰ λαθώνεσαι στὰ καντήλια τῆς Κηπικαράς;

Χρυσῆ Πεταλουδίτσα «Ἀθανάτου Ἑλλάδος»

[ΜΒ'-659]

Προσοχή!..

Καταφθάνει ἀπ' τὸ Μαντεῖο τῶν Δελφῶν, γιὰ νὰ σᾶς προείπῃ τὰ μέλλοντα ἡ

Πυθία

[ΜΒ'-660]

ΜΒ'-141: Σπουδαία (συνεταιστική) ἐμπορικὴ ἐπιχείρηση. Συγχαρητήρια στοὺς συνεταίρους.

Λάμπρο Κατσώνη, Μυρίνη, Νηρέα, Ἄτρωτε, Καπετὰν Ἄγρα, ἐστείλα.

«Ἀθηναῖοι», ἔλαβα, εὐχαριστῶ.

Σύλλογος «Ἀστήρ». Λύση κρυπτογραφικοῦ ἔστειλα.

ΑΗΤΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

[ΜΒ'-661]

Χρυσόπτερε Ἀετέ, Γαλάζιε Πρίγκηπα, Μαῦρε Ἱππέα, χρόνια πολλά, ***Κίμωνα***, ἡσύχασε· πνεῦμα ἄγιον ζωοποιὸν θὰ σᾶς ζωοποιήσῃ.

ΛΕΥΚΟΣ ΠΡΙΓΚΗΨ τῆς «ΧΑΡΑΥΓΗΣ»

[ΜΒ'-662]

Διαπλασόκοσμε, συναγερμός! Νᾶμαι κι' ἐγὼ στὴν παρέα σας.

Χρυσῆ Φλόγα

[ΜΒ'-663]

Μέγας διαγωνισμός: ***Τί σᾶς ἀρέσει νὰ διαβάζετε περισσότερο στὴ Διάπλαση;*** Συμμετοχὴ 15 δρχ. Προθεσμία δίμηνος Δ]σις: [ΜΒ'-301].

Πληγωμένος Ἱππότης
Ἀριστογόρας

[ΜΒ'-664]

Μυστικά... Μ. Μυστικά [ΜΒ'-453]. Ἀπὸ τὴν ἔπαρχία σᾶς ἀπευθύνω θερμὴ τὴν παράκληση νὰ στείλετε...

— ***Πυργιώτη***, μὴ παραμελῆς ἀποστολή... Φακέλλους ἔχεις!

— ***Ποίημα*** «λευκό» τοῦ Πεντάθλου... σουρρεαλιστικό;; ΜΑΓΓΑΛΙ ὁ τίτλος του ἤ...;

— ***Θάθελα*** νἀλληλογραφοῦσα μὲ πυργιωτόπουλο ἤ πυργιωτοπούλα. Γράψτε:

— Προσωρινή μου διεύθυνση: ***Σόλωνα Τσιτσίκα, γιὰ Κώστα, Βιργινίας Μπενάκη 4, Ἀθήνας.***

ΝΤΙΝΟΣ ΖΗΡΙΩΤΗΣ
(Ἔτσι... κι' ὄχι ἀλλοιῶς!)

[ΜΒ'-665]

Εἰς τοὺς ἑορτάζοντας ***Χρυσόπτερον Ἀετόν, Γαλάζιον Πρίγκηπα*** καὶ ***Μαῦρον Ἱππέα***, εὐχομαι χρόνια πολλά.

ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ ΣΙΦΟΜΑΧΟΣ «ΧΑΡΑΥΓΗΣ»

[ΜΑ'-666]

Μηνιαῖοι Διαγωνισμοί — Βραβεῖα πολυάριθμα — (136)—***Φιλαναγνῶστες!*** «Ποιὸ βιβλίο προτιμᾶτε». Προθεσμία: 10 Ἰουνίου. — Ἐγράφτηκαν ***συνδρομητές***: Νηρεύς, Οὐρανοκατέβατος, Ἀάμπρος Κατσώνης, Ἄλκης Μίρας, Ποντικάκι, Ἰδομενεύς, Παλιὸ Λυκόπουλο, Δουδοβίκος, Φοῖβος, Ἀπόλλων, Κωφινᾶς, Τσάρος, Αἰγαιοπελαγίτης, Ἐρυθρόθερμος, Τρικούβερτος, Ἔνθερμος Πατριώτης, Πληγωμένος Ἱππότης.

Ἀπαντήσεις: Ἀθηναῖε, ἀστὴρ οἰκτὸς! ***Ντίνο Ζηριώτη***, Παντοῦ, Πάντοτε: Προπαγάνδα! Παραλείφτηκαν «Διαπλάσεις», καινούρια «Ἀθήνα»; — Μουσικοσυνθέτη, Νηρέα, «Μίμη!» — Ἰδομενέα, Ἀριστεύειν, ἀπελπισία!—[294] Ἐνισχύσατε!

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[ΜΒ'-667]

Διὰ τὴν 21ην Μαΐου (τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου) εὐχομαι χρόνια πολλὰ στὸν ***Μπελβεντέρε*** διὰ ἑορτήν, καὶ στὸν ***Λακεδαιμόνιο*** διὰ γενέθλια. ***Ὀλυμπιονίκην***: «Δὶς ἑξαμαρτεῖν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ». ***Χημεῖον***: Τὸ μόνον ποὺ γνωρίζετε εἶναι: «Καὶ τὸ μὲν σῶμα διαλυθήτω εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη!» Μήπως νεκροθάπται; ***Ἰδεῶδες***: Μὴν κρίνεις ἕναν ἄνθρωπο, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζῃς! Ὅρα γράμματα μὲ V— ***Πληγωμένε Ἀετὲ (Θωμᾶ)*** χρόνια πολλὰ ἔστω καὶ καθυστερημένα. Ἰσχύουν καὶ γιὰ τοῦ χρόνου.

ΛΑΚΑΔΑΙΜΟΝΙΟΣ

[ΜΒ'-668]

Πύρρε: ΜΗΝ ΞΕΧΝΑΣ!! Φίλοι φίλτατοι ἀπὸ κούνια.

ΠΕΡΙΒΟΗΤΟΣ

[ΜΒ'-669]

Πανελλήνιε Πόθε, γιατί παρητήθης; Ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι ἐνόμιζαν ὅτι ***δὲν ἐγεννήθης γιὰ πρόεδρος*** ὅπως τὸ πιστεύεις ***ἐσύ!!***

Ἐφιάλτης

[ΜΒ'-670]

Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικά. Γράψτε πρῶτοι: Τ. Γουρζῆ, Ἀδριανουπόλεως 18Β, Ἀθήνας (2) διὰ

Γαλάζιο Πρίγκηπα
«ΧΑΡΑΥΓΗΣ»

[ΜΒ'-671]

Παρακαλῶ τὸν Σύλλογο «Τέχνη» νὰ διαλύσῃ ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα τρόμου (θεοί) Ἱππάμενο Ἀεροπλάνο.

[ΜΒ'-672]

Μόλις βγαλμένος ἀπ' τὴ σούβλα σᾶς χαιρετοῦμε, παρακαλῶντας: μὴ μᾶς φᾶτε!!

Κοκορέτσι, Γαρδούμπα, Σπληνάντερο

[ΜΒ'-673]

ΔΑΝΓΗΣ: Οὐσία ἀνάλατη, ἀσταθὴς καὶ ἀνισόρροπος. Λόγῳ τῆς ἐλαφρότητός της ἐπιπλέει τοῦ ὕδατος ὡ ***φελλός***,

Ἔκι τοῦ Χημείου

[ΜΒ'-674]

Ναυτοπρόσκοπε: Εὐχαριστῶ.—«Ἱπποται» - Αἰδώ: δεχθῆτε «καλὴ δράσιν» ἀπὸ τὸν ἀρχαιότερο τῶν ἱπποτῶν...

Σανθὸς Ἱππότης
Πρόεδρος «Εὐθύμων Νεοτάτων»

[ΜΒ'-675]

Ἱδρύεται νέος Σύλλογος «Ὁ τέσσερις Θαλασσοπόροι».

[ΜΒ'-676]

Υποστηρίξατε διαγωνισμό μας Δευκῶν Λέξεων.

Ἄρης «ΑΘΗΝΑΙΩΝ».

[ΜΑ'-677]

«Σ' ὅλα πάνω ἀπ' ὅλους»! Μετὰ τὶς ἐκλογές, ἡ «ΝΙΚΗ-ΕΛΛΑΣ» ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ παρουσιάζει τὴν ἀκόλουθη σύνθεση:

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ:
ΕΘΝΙΚΩΝ ΙΔΕΩΔΕΣ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ***Προσκοπάκι.***
ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: ***Φόρκης.***
ΤΑΜΙΑΣ: ***Δεξίλεως.***

Μέλη: Αἰωνόβιος, Ἀποσπερίτης, Γλωσσᾶς, Ἕλληνας, Ζήνων, Ζουμπουλίκα, Καινούργιος Παλιός, Κοῦκκος Μυρείλη, Μυρτώ-Χάρη, Φιλαναγνώστης.

Τὸ ***ἐνδρομικὸ τμῆμα*** ἀργάνωσε τὸ Πάσχα τὴν πρώτη ἐξόρμησή πρὸς τὸ ὄπαιθρο. Ὁ ἀνοιξιάτικος οὐρανὸς καὶ τὸ ζωηρὸ κέφι ὅλων, μᾶς χάρισαν ἕνα ὡραῖο καὶ ξένοιαστο πρωϊνό.

Φιλολογικὸ Τμῆμα: Ἀποτελέσματα πρώτου λογοτεχνικοῦ Διαγωνισμοῦ. Σύνθεσις πεζοῦ. Μεγάλη τάξη: 1ον ***Μυρτὼ-Χάρη*** 2ον ***Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες***. — Μικρὴ Τάξη: 1ον ***Ἕλληνας***. Ἱδρύθηκαν νέα Τμήματα: ***Ἀθλητικό, Καλλιτεχνικό, Κοινωνικό.***

[ΜΒ'-678]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ».

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ: «Χαρακτηρισμὸς μέλους τοῦ Συλλόγου μας».

Ἕκτος Διαγωνισμοῦ: ***Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας, Ροζελάντεια.***

Α' Βραβεῖο: ***Τυφλὸς Ἀνοιχτομάτης.***

Β' Βραβεῖο: ***Λευκὴ Καμέλια.***

Γ' Βραβεῖο: ***Ἀθηναῖος.***

Ἔπαινος : ***Σκυριανόπουλο, Σίφουνας.***

Εὐχαριστοῦμε ὅλους. Τὰ βραβεῖα στάλθηκαν.

[ΜΒ' -679]

Σύλλογος ΤΕΧΝΗ

Ἀντιπρόσωπος Τριπόλεως : Πράσινος Κεραυνός.

Νέα μέλη : ***Ἀργοναύτης, Σωκράτης, Πρωτεύς, Ποριωτόπουλο.*** Διαγράφονται : Ζωγράφος, Ἠθοποιός.

Ἀναμείνατε Διαγωνισμό μας.

[ΜΒ'- 680]

Διαπλασόκοσμε ! Μπαίνοντας στὴν εὔθυμη συντροφιά σας χαιρετῶ ὅλους-ες.

Μὴ Ρωτᾶς

[ΜΒ'- 681]

Διαπλασόκοσμε ! Προσοχὴ στὶς ἀδικίες, διότι μπαίνοντας στὴν συντροφιά σας ἐπιβλέπει ἀκοίμητος ἡ

Θέμις

[ΜΒ'- 682]

Πικραμύγδαλο ! Προσοχὴ στὴν ἀνανέωση. Σοῦ τὸ πῆρα. ***Πικραμύγδαλο***

[ΜΒ' -683]

Θεία ἐμπνεύσει ἀποκαλύπτομεν : Ἀναποκάλυπτην =Μ. Παπανικολάου καὶ Καρυάτιδα=Ε. Παπανικολάου.

Ἐκ τοῦ Μαντείου

Κάλχας-Τειρεσίας

[ΜΒ' -684]

ΠΡΟΣΟΧΗ, ΔΙΑΠΛΑΣΟΚΟΣΜΕ, ΠΡΟΣΟΧΗ !

ΣΟΥ ΑΝΑΓΓΕΛΛΩ ΤΗΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗΝ ΜΟΥ ΕΙΣΟΔΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΝ ΑΓΩΝΑ :

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΟΥΜΕΝ, ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΜΕΛΗ ***ἡλικίας 15 ἐτῶν καὶ δίδομεν πληροφορίες εἰς περιέργους*** ΣΗΜΕΙΩΣΑΤΕ : ***Ρεχάρδον Μπάον, Βατάτζη 37, τόμ.7, τηλ.63011,*** ΕΝΤΑΥΘΑ.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ :

Πρόεδρος : ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ, Ἀντιπρόεδρος: ΔΟΡΥΦΟΡΟΣ, Ταμίας : ΜΙΚΡΗ ΑΛΠΙΝΙΣΤΡΙΑ, Γραμματεὺς : ΜΑΓΝΗΤΙΚΗ ΝΑΡΚΗ, Ἀρχηγὸς Ψυχαγωγίας : ΦΑΕΙΝΟΣ.

ΤΑ ΜΕΛΗ :

ΛΕΥΚΟΣ ΛΕΤΟΣ, ΑΛΚΙΜΟΣ, ΑΤΛΑΣ, ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ, ΞΑΦΝΙΑΣΜΑ, ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟ, ΞΑΝΘΗ ΠΕΤΑΛΟΥΔΙΤΣΑ, ΤΥΧΗ, ΖΕΥΣ, ΡΟΔΟΚΛΕΙΑ, ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΣΑΡΙΑΣ, ΠΕΡΙΠΑΝΩΜΕΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ.

ΣΚΟΠΟΙ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ :

ΨΥΧΑΓΩΓΙΑ, ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ΕΚΔΡΟΜΕΣ, ΞΕΣΠΙΑΘΩΜΑΤΑ κτλ.

Η «ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ»

ΓΡΑΦΤΗΤΕ ΟΛΟΙ ΕΚΕΙ. ΤΙ ΕΧΕΤΕ ΝΑ ΧΑΣΕΤΕ ; ΤΡΕΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΥΠΟ ΔΟΚΙΜΗΝ. ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ, ΓΝΩΡΙΣΑΤΕ ΤΑ ΜΕΛΗ, ΚΑΙ ΑΝ ΔΕΝ ΣΑΣ ΑΡΕΣΟΥΝ, ΦΕΥΓΕΤΕ.

[ΜΒ' 685]

Μαράθηκαν : ἡ Ἀνθισμένη Πασχαλιὰ =Ρ. Οἰκονόμου καὶ Μαγιάτικο Λουλουδάκι = Ν. Γραικοῦ.

ΚΥΜΟΘΟΗ - ΚΗΜΟΔΟΚΗ

Νηρηΐδες

[ΜΒ'- 686]

Σίφουνα, Ἰβανόη, Διμνιώτη, πολύχρονοι, εὐτυχισμένοι.

ΣΠΙΘΑ

«Ἀνοιχτοκάρδων» Πατρῶν.

[ΜΒ'- 687]

Ἰβανόη, Διμνιώτη, Σκυριανόπουλο, Νηρέα, θερμὲς εὐχές.

ΣΙΦΟΥΝΑΣ

«Ἀνοιχτοκάρδων» Πατρῶν.

[ΜΒ'- 688]

Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸ ***Ἀστείου Ἀνεκδότου.***

Συμμετοχὴ δεκάδραχμη. Προθεσμία δίμηνη. Βραβεῖα ἐκλεκτά. Δ]ση [ΜΒ'-564].

Νέα μέλη : ***Μιχαὴλ Ἄγγελος, Βαρκούλα τοῦ Νείλου.*** Διαγράφεται ὁ ***Ἐρρῖκος*** λόγῳ ἀναχωρήσεώς του.

[ΜΒ' 689]

Η ***Θερμὴ Πατριώτισσα*** ζητᾷ τὴν συντροφιὰ καὶ τὴ φιλία ἀλληλογραφώντας, ὑποσχόμενη ἐκλεκτὸ βραβεῖο στὸ ὡραιότερο γράμμα. Γράφατε : [ΜΒ'-317].

[ΜΒ'- 690]

Σίφουνα, ***Ἰβανόη,*** χρόνια πολλά. ***Σπίθα,*** συμφωνεῖ τὸ πλήρωμα ;

— Μάλιστα, καπετάνιο ! Μπλούμ !

ΔΙΜΝΙΩΤΗΣ

(Τρελλούτσικος)

«Ἀνοιχτοκάρδων» Πατρῶν.

[ΜΒ'- 691]

Σίφουνα, (ἐξετέλεσα ! !) Διμνιώτη, Χρυσόπτερε Ἀετέ, χρόνια πολλά.

Ἰβανόης

«Ἀνοιχτοκάρδων»

[ΜΒ'- 692]

Καλὲ ***Γαβριά,*** σ' ἀρέσει τ' ὄνομά σου ;

Ζουμπούλι

Χαραυγὴ τῆς Δόξης

[ΒΜ'-693]

Ἀποχωρεῖ ***Δωδεκανήσιος.*** Ὁ διαγωνισμός μας ***«Χειμώνας»*** ἀκυρώθηκε. Ἀντὶ γι' αὐτὸν : ***Ποίημα ἢ πεζὸ ἐλεύθερο.*** Συμμετοχὴ 10δραχμη. Ἀπαντήσατε ἀκόμα στὴ ***Σύνθεση τριῶν ἀσκήσεων*** καὶ στὸ ***Κρυπτογραφικό*** μας. Βραβεῖα: Βιβλία ἀκριβώτατα.

Στὸ νεοσύστατο παράρτημά μας, καλὴ δράση.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΣΤΗΡ»

[ΜΒ'- 694]

ΠΕΝΤΑΘΛΟΝ ΝΗΡΕΩΣ

Νέοι ὅροι : Συμμετοχὴ σὲ κάθε ἀγώνισμα δραχμὲς Δέκα. Γιὰ ὅλα 25 — Θέμα τρίτου ἀγωνίσματος (φιλολογικό), ἐντελῶς ἐλεύθερο.

[ΜΒ'- 695]

Ἀποκάλυψη : ***Στέλιος Μαράντος*** ἢ ***Σταμάτης*** Μαράντος ἢ ***Στέφανος*** Μαράντος ἢ ***Συμεὼν*** Μαράντος=***Σταμάτης Καλαποθαράκος.***

Ἀναποκάλυπτη

Γαλήνη, Διαβατάρικο Πουλὶ

[ΜΒ'- 696]

Ἀποτελέσματα Πρώτου (Ἰανουαρίου) ***Ἐρωτήματος*** : «Τί ἐπιθυμεῖτε . . .»

Ἀπαντήσεις 58.

Βραβεῖα :

ΠΡΩΤΟ : ***Παγκρατιώτισσα.***

ΔΕΥΤΕΡΟ : ***Ἄλκης Μύρας.***

ΤΡΙΤΟ : ***Αἰγαιοπελαγίτης.***

ΤΕΤΑΡΤΟ : ***Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας.***

ΠΕΜΠΤΟ : ***Ἠλέκτρα.***

ΕΚΤΟ : ***Λουδοβῖκος.***

Πρῶτος Ἔπαινος : Ταυρομάχος, Τσάρος, Ἔνθερμος Πατριώτης, Ἀθηναῖος, Ψηλορείτης, Νηρεύς, Λάμπρος Κατσώνης, Πρόας.

Δεκτὲς ***ἐκπρόθεσμες*** ἀπαντήσεις. Θὰ δίδωνται χωριστὰ βραβεῖα.

Θὰ γίνῃ προσπάθεια ἐπιμελεστέρας καὶ σύντομης κριτικῆς ὅλων τῶν ἀπαντήσεων.

Μηνιαῖοι Διαγωνισμοὶ

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Σημείωσις. Συλλυπητήρια στὰ θύματα τῆς . . . «ἀντιπροπαγάνδας» !

[ΜΒ'- 697]

«ΜΙΚΡΟ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ»

Κάναμε ἕνα περίπατο στὰ Νταμάρια τοῦ Λυκαβητοῦ γιὰ νὰ χαροῦμε. Παίξαμε πολλὰ παιγνίδια καὶ γελάσαμε μὲ τὴν ἔμμετρη εἰσαγωγὴ καὶ τὶς ταχυδακτυλουργίες τοῦ ***Τυφλοῦ Ἀνοιχτομάτη,*** ἐπίσης μὲ τὸ ὀκτάστιχο τοῦ ***Πρόμαχου τῆς Ἐλευθερίας.***

Στοὺς προσκαλεσμένους ποὺ τοὺς εὐχαριστοῦμε ἦταν ὅλο τὸ «Περισκόπιο».

[ΜΒ'- 698]

Μετὰ λύπης μου, καὶ παρὰ τὴν θέλησή μου, ἀποχωρῶ μὲ καλπασμὸ ἀπὸ τὴ Διαπλασιακὴ κίνηση καὶ διακόπτω ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν.

ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ

[ΜΒ'- 699]

«Η ***Ἀθήνα» [ΜΒ' - 120, 513].***

Ὁ Φιλολογικός μας διαγωνισμὸς (πεζὸ ἢ ποίημα) ἐξακολουθεῖ. Περιμένουμε πάλι τὴ γενναία ὑποστήριξη τοῦ Διαπλασόκοσμου — ὅπως ἐξ ἄλλου μᾶς . . ἔχεις συνηθίσει ! . .

— Προσλαμβάνονται νέα μέλη : ***Τσαρακάκι, Πορφυρογέννητη, Ἐπίκουρος.*** Νέος Ἀντιπρόσωπος Πύργου : Θλιμμένος Ἱππότης.

— Τὸ «ἐνδιαφέρον» σου ***Ἀγλαΐα Θάλεια Ἀνδρεάδη,*** μᾶς συγκινεῖ ! Καὶ τά . . . ἠφαίστεια δμως πότε-πότε κοιμοῦνται !—Κι' ὅπως εἴπαμε :

[ΜΒ'-513-120].

«Η Ἀθήνα»

«ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΜΒ' 700]

Φαῖδρο, γιὰ Σελιδοπρωτεῖα, συγχαρητήρια ! ***Λακεδαιμόνιε, αὐτό !*** δὲν τὸ περίμενα ***ποτέ !***

Δίστ

«Νίκης-Ἑλλάδος»

[ΜΒ'- 701]

ΣΥΛΛ. «ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΕΛΛΑΣ»

Κατόπιν εἰλικρινοῦς συζητήσεως παρητήθη ὁ Πανέλληνιος Πόθος. Τὸ νέον διοικητικὸν συμβούλιον ἀποτελεῖται ἐκ τῶν : Πρόεδρος=***Δημοσθένης.*** Ἀντιπρόεδρος = ***Ὀδυσσεύς.*** Γραμματεὺς=***Περιβόητος.*** Ταμίας = ***Σωϊκός.*** Σύμβουλοι = ***Περικλῆς, Μπουρλοτιέρης, Ἀτρόμητος Βράχος.***

[ΜΒ'- 702]

Φίλτατε Ἄτρωτε. Λυποῦμαι, ἀλλὰ οἱ εὐχές σου θὰ διαψευσθοῦν συντομώτατα. Ὁ Φ. Κ. Δ. Ο. δὲν ἔπαψε νὰ ὑπάρχῃ οὔτε θὰ πάψῃ ποτέ. Πολὺ σύντομα θὰ τὸν δῇς καὶ σὺ καὶ ὅλοι σας νὰ ξαναλάμψῃ πολὺ λαμπρότερος ἀπὸ πρίν ! ΑΜΗΝ.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ

[ΜΒ'- 703]

Μερικοὶ φίλοι ἀποφασίσαμε νὰ κάνουμε ἕνα σύλλογο, τὸ σύλλογο τῶν ***Εὐθύμων Συνεργατῶν.*** Πρόεδρος=***Μασκοφόρος.*** Ἀντιπρόεδρος=***Ἄγνωστος.*** Γραμματεὺς = ***Δήμητρα.*** Ταμίας=***Ἀελλώ.***

Μέλη : ***Ἔνδοξη Ἀνατολή, Μύρτω Τρέλλη, Μελαχροινὸς Ἴκαρος, Ἐρεχθώ, Σιγανοπαπαδιά, Ἀχιλλεύς, Κάποιος, Καστανόξανθη.***

Ὁ σύλλογος ἀποκαλύπτει : Φρίξος=Κυανόλευκο Λάβαρο = Ἀδριανὸς Μελισσινός, Μαῦρος Ἀξάμας = Γεώργιος Ἀστρᾶς; καὶ χαιρετᾶ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα.

Εὔθυμοι Συνεργάτες

[ΜΒ' 704]

Νίλς, τὸ κατάφερες. Ἐν πάσῃ περιπτώσει χάρηκα πολὺ καθὼς καὶ γιὰ τὴ γνωριμία τοῦ ***Πρόμαχου τῆς Ἐλευθερίας.***

Ἀμάραντα

[ΜΒ - 705]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ».

Στὶς 12η «Συγκέντρωση - Συζήτηση» εἰσηγήθηκε ἡ συνεργάτρια δὶς ***Γεωργία Ταρσούλη*** Θέμα : «Τὸ παιδὶ κι' ὁ ρόλος του στὴν κοινωνία». Τὴν ὑπερευχαριστοῦμε.

Μὲ τὸ καλοκαίρι σταματᾶμε τὶς «Συγκεντρώσεις Συζητήσεις».

[ΜΒ'- 706]

Νίλς, Λευκὴ Καμέλια, χωρὶς νὰ ἔχω τὴν εὐτυχία νὰ Σᾶς γνωρίζω, Σᾶς ἔχω συμπαθήσει ἀπ' τὴ δράση σας ποὺ παρακολουθῶ. Θὰ ἤμενα γοητευμένος ἂν μοῦ δίδατε τὸ θάρρος νὰ ἀλληλογραφήσω μαζί Σας.

Ἄλκης Νάρκισσος

Τύποις Σεργιάδου